

**Σ' αυτό
το φύλλο**

**Ανάμεσα σε
δύο βουλευτικές
εκλογές**

σελ. 3

**Κρατική βία
και δικαιοσύνη**

σελ. 4

**Χαλυβουργία
7 μήνες απεργία**

σελ. 5

**Προς την
17η Ιουνίου**

σελ. 8-9

ΚΡΙΣΗ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

και καπιταλιστική κρίση

Όλες οι αντιδραστικές δυνάμεις της γερασμένης και παρηκμασμένης Ευρώπης – και πέρα από την Ευρώπη – ξιφουλκούν ενάντια στον ελληνικό λαό και την αριστερά - επικεντρώνοντας στον ΣΥΡΙΖΑ που κατά κύριο λόγο εξέφρασε, στις εκλογές της 6ης Μαΐου, τη ριζοσπαστικοποίηση των μαζών και την άρνησή τους να υποταχθούν στα καταστροφικά Μνημόνια τους.

Μέρκελ και Σόιμπλε από τη Γερμανία, οι καρεκλοκένταυροι των Βρυξελλών, η κυρία Λαγκάρντ από την έδρα του ΔΝΤ στην Ουάσιγκτον, διδάσκουν σωφροσύνη τον ελληνικό λαό, δίνουν ψευτο-υποσχέσεις, πιέζουν, απειλούν.

Πίσω τους, η «συμμαχία των προθύμων», των ελληνικών μνημονιακών δυνάμεων, ο πρόεδρος Παπούλιας, ο Σαμαράς κι ο Βενιζέλος, κι από κοντά οι τραπεζίτες, οι βιομήχανοι, τα διαπλεκόμενα ΜΜΕ.

Δώσατε με την ψήφο σας «το μήνυμα» στις 6 Μαΐου, μας τιμωρήσατε, τώρα συνέληθετε και ψηφίστε μας για να σας (ξανα)κυβερνήσουμε. Κι οι διεθνείς τοκογλύφοι, θα μας ανεχτούν, ήνε, αρκεί, αρκεί δεχθούμε να πληρώσουμε τα μέτρα που απαιτούν τα Μνημόνια, με την εξουθένωση και δυστυχία του λαού, την εξαθλίωση και τη μαζική ανεργία.

Κι η προπαγάνδα ρίχνει «κοκκαλάκια» για «ευρω-ομόλογα έργων» και υποσχέσεις για αναδιαπραγμάτευση, απαγκίστρωση, απάλυνση των όρων του Μνημονίου.

Αυτοί που ρήμαξαν και χρεοκόπησαν τη χώρα και επιχειρήσαν να επιβάλουν τα μνημονιακά μέτρα κοινωνικής καταστροφής δεν μπορούν να δώσουν λύση στο πρόβλημα. Το πρόβλημα μπορεί να λυθεί όχι από αυτούς, αλλά ενάντιά τους.

Ούτε οι αφέντες τους, οι ισχυροί της ΕΕ μπορούν να δώσουν λύση, γιατί δεν έχουν οι ίδιοι λύση. Γιατί η ίδια η Ευρωπαϊκή Ένωση βυθίζεται καθημερινά στην ύφεση, ακόμη και η κραταιά Γερμανία της αθαζονικής Μέρκελ. Κι η τραπεζική κρίση απειλεί τις ισχυρότερες τράπεζες της Ιταλίας, της Ισπανίας – οι δε ελληνικές υποβιβάστηκαν κοντά στα σκουπίδια. Γιατί δεν είναι μόνο το χρέος της Ελλάδας μη βιώσιμο, είναι η ίδια η ευρωζώνη μη βιώσιμη.

Στις 17 Ιουνίου η οικονομική κατάσταση θα έχει επιδεινωθεί σε ευρωπαϊκή και παγκόσμια κλίμακα. Δεν μας οδηγεί κανένας Τσίπρας στη χρεοκοπία, όπως ισχυρίζονται, αλλά οι αδυσώπητοι νόμοι της καπιταλιστικής κρίσης, η ανάγκη απαξίωσης τεράστιων ποσών λιμναζόντων και περισσευόμενων κεφαλαίων που μέσα στον καπιταλισμό αδυνατούν να επενδυθούν. Φυσικά, οι πολιτικοί σχεδιασμοί τους, οι συζητήσεις και τα σχέδιά τους για κάποιο «πιστωτικό γεγονός» αλληληπιδρούν και βαθαίνουν και επιταχύνουν την οικονομική χρεοκοπία.

Πριν τις εκλογές της 6ης Μαΐου, το ΕΕΚ τόνιζε ότι το δίλημμα δεν είναι «ευρώ ή δραχμή», αλλά η έξοδος από τον καπιταλισμό. Γιατί το ζήτημα δεν είναι να διαλέξουμε ανάμεσα στη σκύ-

λα του ευρώ που οδηγεί με τους όρους των μνημονίων στην κοινωνική καταστροφή και στη χάρυβδη της δραχμής και την πορεία σε μια ανεξέλεγκτη χρεοκοπία.

Τα Μνημόνια είναι σαφές ότι έχουν χρεοκοπήσει κι όχι μόνο στην Ελλάδα.

Κι αν οι Κυρίαρχοι του Κεφαλαίου επιμένουν στην εφαρμογή τους, είναι όχι γιατί έτσι αποτρέπουν τη χρεοκοπία, αλλά γιατί τα χρησιμοποιούν ως μηχανισμό κοινωνικού ελέγχου για την καθυστάση των πληθυσμών μέσα από την μαζική ανεργία, την εξαθλίωση, την εξατομίκευση, την ανασφάλεια, την ανομία, την απόγνωση, μαζί και την ρατσιστική κατασκευή αποδιοπομπαίων τράγων (μετανάστες, οροθετικές γυναίκες κλπ.) σαν τέχνη διακυβέρνησης (διάβαζε σ' αυτό το φύλλο, το άρθρο του Σ. Μιχαήλ Προς την 17η Ιουνίου, σελ. 8-9).

Η αντίσταση της εργατικής τάξης, όλη την προηγούμενη περίοδο με τις αλληλεπληθικές γενικές απεργίες και εξεγέρσεις, τα κινήματα πλατειών και διαμαρτυριών είχαν ήδη παραλύσει την κρατική μηχανή και παράγει ανοιχτά κρίση εξουσίας. Η ανικανότητα των μνημονιακών δυνάμεων να σχηματίσουν κυβέρνηση αποκορύφωσε την κρίση διακυβέρνησης και εξουσίας. Οι «από πάνω δεν μπορούν» να κυβερνάνε κι οι «από κάτω δεν θέλουν», κινητοποιούνται και δραστηριοποιούνται.

Η απάντηση στα οικονομικά, πολιτικά και κοινωνικά διλήμματα δεν θα δοθεί με πολιτικές υποχωρήσεις, υπαναχωρήσεις και διαπραγματεύσεις

που δεν σπάνε τα όρια των κρατούσων δυνάμεων της Ευρωπαϊκής μονοπωλιακής Ένωσης και της κυρίαρχης αστικής τάξης. Τα μνημόνια κοινωνικού κανιβαλισμού πρέπει να καταργηθούν άμεσα, χωρίς τερτίπια για πολιτική αλλαγή όχι νομική καταγγελία τους, όπως άρχισαν να λησάρουν στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ γνωστά κι από τη συγκυβέρνηση με το Μητσότακν. Το αφόρητο χρέος που συνθλίβει τα λαϊκά εργαζόμενα στρώματα πρέπει να διαγραφεί μονομερώς. Υπάρχει λύση στην κρίση. Απαιτεί το πέρασμα του τραπεζικού συστήματος και των στρατηγικών κλάδων της οικονομίας στο κοινωνικό σύνολο, με εθνικοποίηση χωρίς αποζημίωση και εργατικό έλεγχο.

Αυτά μας φέρνουν σε αναπόφευκτη ρήξη με τους θεσμούς της άρχουσας καπιταλιστικής τάξης. Οι πρωτοπόροι εργάτες, οι άνεργοι, οι νέοι, τα συνθλιβόμενα από την κρίση λαϊκά στρώματα πρέπει να ετοιμαστούν για τη μεγάλη αναμέτρηση που δεν μπορεί να δοθεί με τις αμφιταλαντεύσεις και συμβιβασμούς του ΣΥΡΙΖΑ, ούτε με τη συντηρητική πολιτική της ηγεσίας του Περισσού. Το δυνάμωμα της επαναστατικής μαρξιστικής πρωτοπορίας είναι το θεμελιώδες ζήτημα. Η οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος της εργατικής τάξης είναι το πιο επείγον καθήκον. Σ' αυτή τη γραμμή παλεύει το ΕΕΚ και ζητάει την υποστήριξη των μαχόμενων εργατών, νέων και διανοουμένων. Υποστηρίξτε, οργανωθείτε στο ΕΕΚ.

ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΠΟΡΕΙΑ ΚΑΙ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΣΤΟΝ ΥΜΗΤΤΟ

Την Κυριακή 20 Μάη ο δήμος Δάφνης-Υμηττού οργάνωσε την καθιερωμένη τιμητική εκδήλωση για τους τρεις μαχητές που έπεσαν ηρωικά μαχόμενοι στις 28 Απρίλη του 1944 υπερασπίζοντας το σπίτι με τον οπλησμό του ΕΛΑΣ. Προηγήθηκε πορεία από το Δημαρχείο στο σπίτι-κάστρο και ακολούθησαν ομιλίες του ΣΥΡΙΖΑ, του ΠΑΣΟΚ, του ΚΚΕ-μλ, του ΜΛ-ΚΕΕ και του ΕΕΚ. Παραθέτουμε την ομιλία της σ.Αγγ Ρωμανού από μέρους της ΟΕΝ/ ΕΕΚ

ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΔΟΞΑ ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΕΣ ΤΟΥ ΚΑΣΤΡΟΥ

Σήμερα τιμούμε τους 3 μαχητές του Κάστρου. Η ηρωική θυσία των 3 Επονιτών, του Δημ. Αυγέρη, του Κώστα Φωλιόπουλου και Θάνου Κιοκμενίδη στις 28 Απρίλη του 1944 που έπεσαν υπερασπίζοντας το σπίτι με τον οπλησμό του ΕΛΑΣ στον Υμηττό, είναι μια φωτεινή σελίδα της σύγχρονης ιστορίας μας.

Η επτάωρη μάχη με 200 χιτηλικούς και τους ταγματασφαλίτες του Παπαδόγκωνα στο μικρό αυτό σπίτι που ονομάστηκε κάστρο του Υμηττού, αποτελεί σύμβολο αντιφασιστικού αγώνα και αντίστασης

Η μάχη έγινε μια μέρα μετά την γενική απεργία της 27 Απρίλη και μια μέρα πριν την μεγάλη διαδήλωση κατά της τρομοκρατίας και της επιστράτευσης στα τάγματα εργασίας.

68 χρόνια μετά, οι σύγχρονοι Κουσίηγκ και ταγματασφαλίτες έχουν ενδουθεί τον κοινοβουλευτικό μανδύα.

Το αυγό του φιδιού έσπασε και οι νοσταλγοί του Χίτλερ απόκτησαν έδρανα στην βουλή. Είναι σαφές πως η πολιτική του ΠΑΣΟΚ-ΝΔ και του ρατσιστικού ΛΑΟΣ με την υποταγή τους και το "ναι σε όλα" στις εντολές της Μέρκελ και της ΕΕ άνοιξε την πόρτα στα φασιστοειδή που σπεκουλάρουν στην καταστροφή των μικροαστικών στρωμάτων από την κρίση.

Η ιστορία διδάσκει πως ο φασισμός και ο ρατσισμός δεν είναι απλώς ο πολιτισμός των ηλιθίων αλλιά είναι η τελευταία εφεδρεία του καπιταλισμού μπροστά στο ογκούμενο κίνημα λαϊκής αναγκήτησης σε προεπαναστατική κατάσταση.

Αν πίσω από τον Β παγκόσμιο πόλεμο βρίσκονταν το οικονομικό κραχ του 29-30, η άνοδος του Χίτλερ το 33 στην Γερμανία, το 36 του Φράνκο στην Ισπανία που μαζί με την φασιστική Ιταλία του Μουσοσλίνη ματοκύλησαν την Ευρώπη, σή-

μα η παγκόσμια οικονομική κρίση που ξέσπασε στην Αμερική το 2007 με την κατάρρευση της Lehman Brothers και που εξαπλώθηκε σε όλο τον κόσμο έχει φέρει την χώρα μας στο μάτι του κυκλώνα της παγκοσμιοποιημένης καπιταλιστικής οικονομίας.

Το μαύρισμα στις πρόσφατες εκλογές των λεγόμενων μνημονιακών κομμάτων, η κρίση πολιτικής εκπροσώπησης της άρχουσας τάξης και ογκούμενη λαϊκή δυσαρέσκεια που εκφράστηκε με την άνοδο της Αριστεράς έχει γίνει πρώτη είδηση παγκόσμια καθώς το πειραματόζωο όχι μόνο καταστρέφει το πείραμα αλλιά ένα νέο ανατραπτικό κύμα αναπτύσσεται σε όλη την Ευρώπη.

Η σημερινή ΕΕ κλονίζεται όχι μόνο από τις εσωτερικές ενδο-ιμπεριαλιστικές αντιφάσεις της αλλιά και από την πάλη των εργαζομένων ενάντια στα μέτρα λιτότητας και την συνοδική επίθεση στα κεκτημένα τους.

Τώρα όσο ποτέ πρέπει:

- > Να οργανώσουμε την δική μας αντίσταση εναντία στην επίθεση-τρομοκρατία του διεθνούς κεφαλαίου των «αγορών»,

της τρόικας και κάθε καπιταλιστικής κυβέρνησης παλεύοντας για εργατική εξουσία, απαθλοποίηση του Μεγάλου κεφαλαίου για ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα εξόδου από την κρίση.

- Μονομερής Κατάργηση του χρέους,
- την κρίση να πληρώσουν οι κεφαλαιοκράτες.

- > Κέντρα αγώνα, λαϊκές συνελεύσεις, λαϊκές επιτροπές, κάστρα αντίστασης σε κάθε γειτονιά εργασιακό χώρο.

- > Καμιά συναίνηση με τους ντόπιους πολιτικούς δεσποφίλακες των μνημονίων και της καταστολής αλλιά πάλη για την ανατροπή τους.

- > Η «εθνική ενότητα» που επιδιώκουν κλιώνεται σε συναίνηση είναι ενότητα για να αποφασίσουν με ποιον τρόπο θα μας εξοντώσουν.

Φτάνει πια!
Δεν συναινούμε, επαναστατούμε

ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑΣ (ΟΕΝ)
ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΕΠΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΣΥΛΛΗΨΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΙΣΤΗ ΝΙΚΟΥ ΚΑΤΣΙΦΗ

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ

δημοτικών και περιφερειακών συμβούλων της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς

Καταγγέλλουμε την τρομοκρατική σύλληψη του αγωνιστή Νίκου Κατσιφή, που έγινε το μεσημέρι της 13ης Μαΐου, έξω από το σπίτι του στην Καλλιθέα, από αστυνομικούς της Ασφάλειας με πολιτικά. Η σύλληψη έγινε την επόμενη μέρα της αντιρατσιστικής πορείας που πραγματοποιήθηκε στην Καλλιθέα από μετανάστες και Έλληνες που διαμαρτυρόνταν για τις επιθέσεις των φασιστικών συμμοριών, οι οποίες έχουν αυξηθεί την τελευταία εβδομάδα, μετά την είσοδο της Χρυσής Αυγής στη Βουλή και έχουν οδηγήσει σε τουλάχιστον 4 σοβαρότατους τραυματισμούς μεταναστών καθώς και σε προσπάθειες πυρπολήσης σπιτιών που διαμένουν οι μετανάστες.

Καθ' όλη τη διάρκεια της αντιρατσιστικής πορείας της 12ης Μαΐου η στάση της αστυνομίας ήταν άκρωσ προκλητική: Επιχείρησαν να απομονώσουν και να συλλάβουν όλους τους μεταναστες που πήραν μέρος στην κινητοποίηση

Η αστυνομία λειτουργώντας σα θεσμική προέκταση της Χρυσής Αυγής, απάντησε εξαιρετικά εκδικητικά, συλλαμβάνοντας τον αγωνιστή Νίκο Κατσιφή. Με τον τρόπο αυτό, έστειλε ένα μήνυμα τρομοκρατίας απέναντι στους λαϊκούς αγωνιστές.

Η καταστολή, η κρατική βία και η κατασκευή «ενόχων» ολοένα και διευρύνεται. Προχθές ο Νίκος, την επόμενη οι απεργοί της Χαλυβουργικής, σήμερα τα παιδιά της Πλατείας Συντάγματος, αύριο ποιος-ποια; Ο καθένας από μιάς είναι εν δυνάμει ύποπτος όταν διαδηλώνει, γιατί μπορεί να βρεθεί στα χέρια τους και να ενχοποιηθεί με ύπουλες μεθόδους από την κρατική ασφάλεια σε συνεργασία με τους αστυνομικούς και τα ΜΑΤ.

νικοποίηση των αγώνων, μπροστά στις διώξεις αγωνιστών, απαντάμε με αλληλεγγύη και αγώνες.

ΟΙ ΜΑΖΙΚΟΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΔΕΝ ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΟΥΝΤΑΙ

Η τρομοκρατία δε μας σταματά! Κάτω τα χέρια από τον αγωνιστή Νίκο Κατσιφή!
Θα είμαστε αλληλέγγυοι στο πλευρό του μέχρι την απόλυτη δικαίωσή του!

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

στην επαναστατική μαρξιστική εφημερίδα που παλεύει:

- ★ ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα
- ★ ενάντια στον εθνικισμό, το ρατσισμό, το φασισμό, τον πόλεμο
- ★ για το σοσιαλισμό και την εξουσία των εργατικών συμβουλίων
- ★ για την οργάνωση του επαναστατικού διεθνιστικού κόμματος της εργατικής τάξης
- ★ για την επανίδρυση της Τέταρτης Διεθνούς

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

■ Χρειάζεται επαναστατική απάντηση στα νέα διλήμματα της αστικής τάξης

Αντιμέτωπη με τις κρισιμότερες εθνικές εκλογές από το τέλος του Εμφυλίου πολέμου ως σήμερα βρίσκεται η χώρα από την Παρασκευή 25 Μάη (οπότε και προκηρύχθηκαν επίσημα ξανά εκλογές), μετά την παταγώδη αποτυχία σύστασης κυβέρνησης συνεργασίας με βάση τα αποτελέσματα των πρόσρων εκλογών της 6ης Μάη.

Η αστική τάξη και τα κόμματα της, μετά την πολιτική ήττα που υπέστησαν στις εκλογές πριν τρεις εβδομάδες, έχουν υποστεί άλλες τρεις... προεκλογικές μικρές ήττες πληγαίνοντας προς τις κάλπες της 17ης Ιούνη.

• Η σύσταση "οικουμενικής κυβέρνησης" με τη συμμετοχή του ΣΥΡΙΖΑ απέτυχε λόγω της άρνησης του τελευταίου. Οι αφόρητες πιέσεις που ασκήθηκαν από μεριάς Τρόικας, Ελλήνων καπιταλιστών και των κομμάτων τους που κατόρθωσαν να μπουν στην Βουλή των... δύο ημερών, δηλαδή της ΝΔ, του ΠΑΣΟΚ και της Δημοκρατικής Αριστεράς πάνω στο βασικό εκφραστή της γιγάντιας αριστερής στροφής που εκδηλώθηκε στις κάλπες της 6ης Μάη, (το ΣΥΡΙΖΑ), δεν απέδωσαν τα δέοντα.

• Οι περισσότερες δημοσκοπήσεις που διεξήχθησαν ενόψει αλλά και μετά την προκήρυξη των νέων εκλογών (στις 17 Ιούνη) δείχνουν, πλέον, πρώτο κόμμα το ΣΥΡΙΖΑ, δεύτερο η Νέα Δημοκρατία και τρίτο το ΠΑΣΟΚ. Η αισχροή εκστρατεία κατασκοφανήτησης του ΣΥΡΙΖΑ (με πραγματικό στόχο τις μάζες που τον ψηφισαν και συνολικά την αριστερά) που ξεκίνησε το ανοιχτά φιλο-ιμπεριαλιστικό μνημονιακό μπλοκ από μια μεριά και η προσπάθεια συγκόλλησης των θραυσμάτων της πάλα ποτέ ενισχύει δεξιάς παράταξης (από την ακραφινώς νεοφιλελεύθερη Ντόρα Μπακογιάννη μέχρι τους φασιστοειδείς τύπου Βελόπουλου και Πλεύρη), αλλά και οι ψεύτικες υποσχέσεις των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών για ένα θολό "αναπτυξιακό" συμπλήρωμα

στο βάρβαρο ευρωπαϊκό δημοσιονομικό σύμφωνο (μέσω ευρω-ομολόγου, επιμήκυνση της περιόδου δημοσιονομικής προσαρμογής στην Ελλάδα κλπ.) από την άλλη, δεν έχει φέρει προς στιγμή το επιδιωκόμενο για τους αστούς αποτέλεσμα: την αποδυνάμωση του ΣΥΡΙΖΑ ειδικά και της αριστεράς γενικότερα.

• Ίδια άσχημη τύχη, φαίνεται, πως έχει -ως τώρα- και το κεντρικό δίλημμα που έθεσε το μνημονιακό μπλοκ στις μάζες, "ευρώ ή δραχμή". Σύμφωνα με τους αστούς κυρίαρχους, είτε ο λαός θα ψηφίσει το μνημονιακό μπλοκ και προπαντός της ΝΔ και τους συμμάχους της και, μ' αυτόν τον τρόπο, θα κρατηθεί η Ελλάδα στην ευρωζώνη, είτε θα ψηφίσει ΣΥΡΙΖΑ και θα πεταχθεί η χώρα από την ευρωζώνη, όπως υποτίθεται - ότι επιδιώκει - ο ΣΥΡΙΖΑ.

Η διαφανόμενη κατάργηση του διλήμματος που θέλει να θέσει

η αστική τάξη στην Ελλάδα και το μεγαλύτερο μέρος των διεθνών αστικών κύκλων έρχεται -πέραν των άλλων- από το Βερολίνο. Σύμφωνα με την πρόταση του επικεφαλής οικονομολόγου της μεγαλύτερης γερμανικής τράπεζας, της Deutsche Bank, Τόμας Μάγιερ, θα πρέπει να εκδοθεί η... κρατική χρεοκοπία. Μαζί με την ευρω-δραχμή (euro) την επομένη της χρεοκοπίας. Μαζί με την αστική τάξη στην Ελλάδα και οι πληρωμές των τόκων να γίνονται σε ευρώ (και τα χρήματα του ευρωπαϊκού ταμείου στέρξης-EFSF), ενώ η πληρωμή μισθών, συντάξεων και οποιωνδήποτε άλλων οφειλών να γίνεται με ένα "παράλληλο νόμισμα" που δεν θα είναι ούτε ακριβός, δραχμή. Ωστόσο, το νέο "νόμισμα" αυτό θα ήταν σίγουρα υποτιμημένο σε σχέση με το ευρώ, οδηγώντας σε επιπλέον καθίζηση των εισοδημάτων και των όρων ζωής

της εργατικής τάξης σ' αυτή τη χώρα, ανεξάρτητα από το ένα ή το άλλο μέτρο αλλαγής των εργασιακών σχέσεων που προβλέπει το Μνημόνιο 2..

Μπροστά σε νέο στάδιο της χρεοκοπίας

Ανεξάρτητα, αν και κατά πόσο θα μπορούσε να υλοποιηθεί η πρόταση της Deutsche Bank, αντανάκλα πολύ ανάγλυφα την εσοτερική συζήτηση που διεξάγεται αυτή τη στιγμή στην ΕΕ, το ΔΝΤ και τις διεθνείς αστικούς κύκλους.

Αυτή η συζήτηση επικεντρώνεται στη δυνατότητα μιας ελεγχόμενης εξόδου της Ελλάδας από την ευρωζώνη, αλλά όχι από την Ε.Ε. (μιας και θεωρεί-

μα χειρότερα από εκείνα που προβλέπουν η Τρόικα και η ελληνική κυβέρνηση και συνενώς θεωρούταν εντελώς αμφίβολη η επιτυχία του Μνημονίου 2, παρά το "κούρεμα" του χρέους κατά 25%, τα άγρια μέτρα λιτότητας, τις ιδιωτικοποιήσεις κλπ.

Μ' άλλα λόγια, για την αποτυχία του Μνημονίου ευθύνεται η ίδια η Τρόικα που το εμπνεύστηκε, τα αστικά κόμματα που υποτάχθηκαν ή ανέχτηκαν την κηδεμονία της και επιχείρησαν να την υπηρέτησουν και προπαντός η αποσύνθεση του καπιταλισμού διεθνώς και όχι μόνο στην Ελλάδα, ο οποίος δεν μπορεί να αναβιώσει με όσες μεταγγίσεις εργατικού αίματος και αν του γίνονται.

Την ίδια ώρα που ο ελληνικός καπιταλισμός βυθίζεται συνεχώς στη χρεοκοπία, νέα "καμπανάκια" έχουν χτυπήσει για την Ισπανία όπως φάνηκε από την υποβάθμιση 16 ντόπιων χρηματοπιστωτικών ιδρυμάτων από

ταί ότι κάτι τέτοιο δεν θα ζημίονε αρκετά πλέον την ΕΕ και την ΕΚΤ), μετά την αποτυχία της ελεγχόμενης χρεοκοπίας εντός ευρωζώνης που προβλεπόταν από το Μνημόνιο 2. Μάταια προσπαθεί η Τρόικα και το ελληνικό μνημονιακό μπλοκ να μας πείσει πως για μια ελεγχόμενη εξοδο της Ελλάδας από την ευρωζώνη θα φταίει... ο ΣΥΡΙΖΑ.

• Αρκετές ημέρες πριν καν ανοίξουν οι κάλπες της 6ης Μάη που ανέδειξαν το ΣΥΡΙΖΑ ως μεγάλο νικητή, είχε φτάσει στα χέρια του Γερμανού Υπουργού Οικονομικών, Βόλφγκανγκ Σόμπλε μια δραματική για την Ελλάδα έκθεση που επιτά μεγαλύτερων γερμανικών οικονομικών ινστιτούτων. Σύμφωνα με αυτήν, τα μεγέθη της ύφεσης, του δημοσιονομικού ελλείμματος και του κρατικού χρέους θα είναι πάρα πολύ

ματι, εντείνεται μέρα τη μέρα, αυτήν την περίοδο κατά του ΣΥΡΙΖΑ, πατώντας σε πολύ υπαρκτές αντιφάσεις του προγράμματος του, καθώς για πρώτη φορά μεταπολεμικά (ή έστω μεταπολιτευτικά) στην Ελλάδα αλλά και την ΕΕ ένα αριστερό κόμμα διεκδικεί με αξιώσεις την κυβερνητική εξουσία. Το καινούριο φαινόμενο είναι η υποαναθάναση ακόμα, αλλά υπαρκτή, απόπειρα μετάθεσης της εθνικής διαχείρισης του εθνικού σταδίου της από τη ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ στην αριστερά.

• Το νέο αυτό στάδιο της καπιταλιστικής χρεοκοπίας, θα περιλαμβάνει όπως όλα δείχνουν: περισσότερη διαγραφή χρέους (που βρσκεται στα χαρτοφυλάκια της ΕΚΤ), νέα δανειακή στήριξη 30-35 δις. ευρώ για την κάλυψη των ζημιών των ομολογούχων κρατών και πάγωμα κάθε ευρωπαϊκής χρηματοδότησης για μισούς, συντάξεις, κοινωνικές δαπάνες.

Για τις ανάγκες οικοδόμησης μιας ικανής διαχείρισης αυτού του -επαναλαμβανόμε- νέου σταδίου της χρεοκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού που θα φανεί εντονότερα την επομένη μέρα της κάλπης της 17ης Ιούνη έχουν συμβεί τα εξής:

(α) Επέμεναν τόσο πολύ η ΝΔ και το ΠΑΣΟΚ να βάλουν το ΣΥΡΙΖΑ ή ακόμα και το ΚΚΕ (όπως φαίνεται από μια προσεκτική ανάγνωση των πρακτικών των συζητήσεων Παπούλια-Παπαρήγα) στην οικουμενική κυβέρνηση. Ο ΣΥΡΙΖΑ ωστόσο αρνήθηκε τη συμμετοχή σε μια τέτοια κυβέρνηση.

(β) Διεθνώς διάσημοι αστοί αναλυτές όπως ο Βόλφγκανγκ Μινχάου των Financial Times θεωρούν πιο "λογική", αν και "άκατη" (ο Μινχάου προτείνει παύση πληρωμών στο τέλος του 2013 και όχι του 2012), σε σχέση με εκείνη της Τρόικας, την πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ που συμπυκνώνεται λίγο-πολύ στην (σταδιακή...) καταγγελία του Μνημονίου και τη διαγραφή περισσότερων χρέους.

Συνέχεια στη σελίδα 6

	<p>Σελιδοποίηση - Μοντάζ Βιβλιοτεχνία Ο.Ε. Ζωοδόχου Πηγής 52Α, Εξάρχεια Τηλ. 210 38.01.844</p> <p>Εκτύπωση ΧΕΛΙΟΣ-ΠΡΕΣ Α.Β.Ε.Ε. Ιερά Οδός 81, Αθήνα Διεύθυνση Εφημερίδας Καποδιστρίου 38, 10431 Αθήνα Τηλ. - Fax: 211 72.52.376 Ετήσια συνδρομή - Ενίσχυση Εσωτερικού: 45 € Ευρώπη: 60 € Υπόλ. Χώρες: 75 € Τοσκ - εμβάσματα στη διεύθυνση: «Νέα Προοπτική» Ο. Κουτσογιάννης Καποδιστρίου 38 10431 Αθήνα</p>
<p>Δεκαπενθήμερο όργανο της Κ.Ε. του Εργατικού Επαναστατικού Κόμματος (ΕΕΚ - Τροτσκιστές) Κυκλοφορεί στα κεντρικά περίπτερα και στα βιβλιοπωλεία σε όλες τις μεγάλες πόλεις Εκδίδεται από την Ε.Μ.Ε. - ΝΕΑ ΠΡΟΟΠΤΙΚΗ Αστική μη κερδοσκοπική εταιρία Αρχισυντάκτης Ο. Κουτσογιάννης</p>	

“Εισαγγελική προστασία στους αστυνομικούς που τραυματίσαν βαρειά τη συντρόφισσα Αγγελική Κουτσουμπού”

Τον Δεκέμβριο του 2009 το πανελλήνιον συνταράχθηκε από τις εικόνες που τα τηλεοπτικά μέσα μετέδιδαν. Αστυνομικός εμποχούμενος σε μηχανή τίναξε στον αέρα διαδηλώτρια. Όλοι πίστεψαν ότι η χτυπημένη διαδηλώτρια δεν θα ζήσει. Ακόμη και η ίδια η κυβερνηση που οργάνωσε το όργιο καταστολής της διαδήλωσης στον ένα χρόνο από τη δολοφονία του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου ταράχθηκε, όπως φάνηκε από την επίσκεψη του αναπληρωτή υπουργού Προστασίας του Πολίτη Βούγια στο νοσοκομείο Ερευθός που μεταφέρθηκε σε κωματώδη κατάσταση η Αγγελική Κουτσουμπού. Ένα χρόνο μετά τη δολοφονία που πυροδότησε τη Δεκεμβριανή Εξέγερση, θάταν πολύς ένας ακόμη θάνατος...

Τότε, ο υπουργός και άλλοι μίλησαν για ανακρίσεις και έρευνες, για να διαπιστωθούν οι συνθήκες του βρωμάτου τραυματισμού της αγωνίστριας του αντιδικτατορικού κινήματος και ιστορικού στελέχους του ΕΕΚ Αγγελικής Κουτσουμπού. Βεβαίως, από την πρώτη στιγμή ο κυβερνητικός εκπρόσωπος Πεταλωτής έσπευσε να γνωματευσθεί ότι επρόκειτο για τροχαίο ατύχημα. Μάλιστα, η μόνη κρατική υπηρεσία που επιλήφθηκε των ερεινών ήταν η... Τροχαία!

Στο καθεστώς αστικής κοινοβουλευτικής δημοκρατίας υποτίθεται ότι υπάρχει διάκριση εξουσιών, εκτελεστικής, νομοθετικής και δικαστικής. Κι ο πολίτης, όταν αδικείται από τις αρχές, έχει το δικαίωμα προσφυγής στα δικαστήρια για να αναζητήσει το δίκιο του.

Αφού οι κρατικές αρχές δεν έκαναν απεπείγηλα ανακρίσεις για αναζήτηση της αλήθειας και δίωξη όσων ευθύνονται για το βρωμάτο τραυματισμό της Αγγελικής (οι γιατροί διέγνωναν βαριά κρανιοεγκεφαλική κάκωση -υποσκληριδίο αιμάτωμα, υπαραχνοειδή αιμορραγία, θλάση εγκεφάλου- ρωγμές κατάγμα του λυθιοειδούς, συντριπτικό κατάγμα αριστερής κλειδας και σπάσιμο όλων των εμπροσθίων αριστερών πλευρών...) η ίδια η

ΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΑ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

παθούσα προέβη σε μήνυση κατά παντός υπευθύνου, των φυσικών αυτουργών αστυνομικών και κα-

τά των ανωτέρων τους που έδωσαν την διαταγή να πέσουν με μοτοσυκλέτες κατά του πλήθους

- δηλαδή να χρησιμοποιήσουν τις μοτοσυκλέτες ως όπλο διάλυσης μαζικής διαδήλωσης.

Η μήνυση της Αγγελικής Κουτσουμπού υποβλήθηκε στις 27 Ιανουαρίου 2010. Μέχρι τον Νοέμβριο του 2010 καμιά ενέργεια δεν έγινε από τις δικαστικές αρχές. Χρειάστηκε η επίσκεψη της παθούσας στην προϊσταμένη της εισαγγελίας Αθηνών κυρία Ράικου, συνοδεία της συνηγόρου της για να δοθεί «πράσινο φως» για μαρτυρικές καταθέσεις, που τελείωσαν την άνοιξη του 2011.

Έκτοτε, η δικογραφία σκάλωσε σε κάποιο συρτάρι έως ότου, με εισαγγελική απόφαση, με ημερομηνία 6/2/2012 (επιδοθείσα στις 28/3/2012), ο εισαγγελέας Πρωτοδικών Αθήνας Απο-

στολος Ν. Ανδρέου απορρίψει τη μήνυση ως «αβάσιμη».

Κατά το σκεπτικό του κυρίου εισαγγελέα: ο αστυνομικός Ποιμενίδης «οδηγούσε ατρόσεκτα, αφρημένα και με αυξημένη ταχύτητα με συνέπεια της αμελούς αυτής συμπεριφοράς του να μην αντιληφθεί εγκαίρως την εγκαλούσα Αγγελική Κουτσουμπού, η οποία βρέθηκε στην πορεία του οχηματός του, με αποτέλεσμα της αμελούς συμπεριφοράς του να επιπέσει με σφοδρότητα επ' αυτής και να την τραυματίσει». Αλλά, έσπευσε να προσθέσει: «Από κανένα στοιχείο της δικογραφίας δεν επιβεβαιώνονται οι ισχυρισμοί της εγκαλούσας ότι ο πρώτος εγκαλούμενος είχε πρόθεση να της προκαλέσει βαριά σωματική βλάβη, ούτε ότι οι υπόλοιποι εγκαλούμενοι ήταν αυτοί που τον προσέτρεψαν να κινηθεί με το υπηρεσιακό του δίκτυο εναντίον της με σκοπό να της προκαλέσει βαριά σωματική βλάβη».

Με αυτό το σκεπτικό, ο εισαγγελέας μόλις και μετά βίας δεν επέβλε στην Αγγελική Κουτσουμπού να πληρώσει και τα... δικαστικά έξοδα.

Με προσφυγή της στην εισαγγελία εφετών, στις 11-4-2012, η Αγγελική Κουτσουμπού ζήτησε να γίνει δεκτή η μήνυσή της. Η απόφαση του εισαγγελέα εφετών υπήρξε άμεση. Παρ' ότι μεσολάβησε Πάσχα, στις 3-5-2012 ο εισαγγελέας εφετών είχε διανεργήσει (;) προκαταρκτική εξέταση κι είχε έτοιμη την απορριπτική απόφασή του: «Δεχόμαστε τυπικά και απορρίπτουμε στην ουσία της την (...) προσφυγή της Αγγελικής Κουτσουμπού».

Όταν απορρίφθηκε η μήνυση είχαμε σημειώσει: «Είναι προφανές ότι μια άθλια μεθόδευση έρχεται να συμπληρώσει το έργο μιας βάρβαρης αστυνομικής επίθεσης της φαύλης αστικής δημοκρατίας που οδήγησε τη χώρα στη χρεοκοπία και το λαό στη δυστυχία». Μπορούμε τώρα να επαναλάβουμε την κατηγορία.

Όλοι οι μηχανισμοί του κράτους έχουν να προσπατήσουν τους παρ' όλγων δολοφόνους. Κατά τα εισαγγελικά όργανα της δικαιοσύνης η παθούσα Αγγελική Κουτσουμπού δεν έχει το δικαίωμα να δικάσει τους παρ' όλγων δολοφόνους της. Αντίθετα, οι κατασταλτικοί μηχανισμοί έχουν δικαίωμα να στέλνουν σε δίκες δεκάδες αγωνιστές που αντέδρασαν τότε, όπως ο σ. Νίκος Κρίνσι, ο οποίος εμπόδισε τον αστυ-

νομικό να διαφύγει, φωνάζοντας: «που πας, σκότωσε άνθρωπο».

Κύριοι μη μιλάτε για δικαιοσύνη. Στο σπίτι του κρεμασμένου δεν μιλάνε για σχοινί. Δεν θα διατάσουμε να επαναλάβουμε: Καμιά δικαιοσύνη δεν μπορεί να αποδοθεί από αυτό το άθλιο σύστημα. Η δικαιοσύνη θα αποδοθεί με την επανάσταση που θα γρκεμίσει τις Βασιλίες του χρεοκοπημένου και παραρρημαμένου καπιταλισμού.

Θόδωρος Κουτσουμπός

MAT και «αγανακτισμένοι πολίτες» πολιορκούν τα γραφεία του ΣΕΚ

Δυνάμεις αστυνομίας και από «αγανακτισμένους πολίτες» - αστυνομικούς με πολιτικά, χαφιέδες και φασίστες επιχειρήσαν να εισβάλουν στα γραφεία του Σοσιαλιστικού Εργατικού Κόμματος, συνιστάσας της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, στις 11.30 το πρωί της Πέμπτης 24 Μάη.

Αφορμή στάθηκε η διαμαρτυρία μελών του ΣΕΚ σε βίαιη ρατσιστική συμπεριφορά αστυνομικών σε βάρος μεταναστών και η φωτογράφιση των επεισοδίων από δημοσιογράφο της εφημερίδας Εργατική Αλληλεγγύη.

Στην περιοχή έσπευσαν δύο κλούβες των ΜΑΤ με συνοδρομή «αγανακτισμένων», που απειλούσαν να εισβάλουν στα γραφεία του ΣΕΚ με πρόσχημα την «υπόθαλψη εγκληματία», «παρεμπόδιση έργου αστυνομίας», «αντίσταση κατά της αρχής» κ.ά. Απελούσαν ότι θα «μπουκάρουν» μέσα, έβριζαν χυδαία «Π... δεν είστε έλληνες», ενώ κλωτσούσαν την πόρτα Τελικά, αποφάσισαν να φύγουν.

Την κρατική και παρακρατική τρομοκρατία καταδικάζουν με ανακινώσεις τους το ΣΕΚ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Επίσης το ΕΕΚ εκφράζει την ταξική αλληλεγγύη του. Η κρατική και φασιστική παρακρατική βία χρειάζεται να αντιμετωπιστούν με ενιαίο εργατικό μέτωπο.

[Χ Α Λ Υ Β Ο Υ Ρ Γ Ι Α]

7 ΜΗΝΕΣ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΑΡΑ ΤΑ ΕΜΠΟΔΙΑ, ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ!

Καθώς ολόκληρη η χώρα βολόδερνε στην παραχώδη θάλασσα της μετεκλογικής/προεκλογικής ακυβερνησίας, ο πιο μαύρος «συνασπισμός» δυνάμεων αναζήτησε την ευκαιρία να δώσει ένα πλήγμα στο εργατικό κίνημα και στον πιο σημαντικό αγώνα του που βρίσκεται τώρα εν εξελίξει. Ο «συνασπισμός» αυτός περικλείει όλες εκείνες τις δυνάμεις που

εδώ και 7 μήνες έχουν «εξοδοντιστεί» για τα καλά από τον ηρωισμό των απεργών της Ελληνικής Χαλυβουργίας: την εργοδοσία, τους παρατρεχάμενους διευθυντάδες με τη γνωστή μααδούλα των θλιβερών απεργοσπαστών, τα «αντικειμενικά»

ΜΜΕ των κενδυλοφόρων της αστικής τάξης, το κράτος με τους μπάτσους και τους εισαγγελείς του. Όλοι αυτοί πήραν πάλι το μάθημά τους όταν αποπειράθηκαν για άλλη μια φορά να πετύχουν εκεί που έχουν αποτύχει επανειλημμένα, μεταχειριζόμενοι κάθε φορά όλο και πιο βρώμικα μέσα. Θέλησαν ξανά να σπάσουν την απεργία, με όλο το θράσος και τον «ταμπουκά» του Αφέντη, αλλά το μόνο που έσπασαν ήταν τα μούτρα τους...

Από το πρωινό της Δευτέρας 14 Μάη το σκηνικό είχε σπασθεί έξω από τις πύλες της «απόστασης» ΣΚΑΪ, ενώ με κάθε τρόπο προσπαθούν να

εξοδοντιστεί» για τα καλά από τον ηρωισμό των απεργών της Ελληνικής Χαλυβουργίας: την εργοδοσία, τους παρατρεχάμενους διευθυντάδες με τη γνωστή μααδούλα των θλιβερών απεργοσπαστών, τα «αντικειμενικά»

ΜΜΕ των κενδυλοφόρων της αστικής τάξης, το κράτος με τους μπάτσους και τους εισαγγελείς του. Όλοι αυτοί πήραν πάλι το μάθημά τους όταν αποπειράθηκαν για άλλη μια φορά να πετύχουν εκεί που έχουν αποτύχει επανειλημμένα, μεταχειριζόμενοι κάθε φορά όλο και πιο βρώμικα μέσα. Θέλησαν ξανά να σπάσουν την απεργία, με όλο το θράσος και τον «ταμπουκά» του Αφέντη, αλλά το μόνο που έσπασαν ήταν τα μούτρα τους...

Από το πρωινό της Δευτέρας 14 Μάη το σκηνικό είχε σπασθεί έξω από τις πύλες της «απόστασης» ΣΚΑΪ, ενώ με κάθε τρόπο προσπαθούν να εξοδοντιστούν από τα εμπόδια, προκαλώντας λεκτικά και σωματικά την περιφρόνηση, τα μπαλάκια είχε ήδη πεταχτεί στα χέρια ΜΜΕ και κράτους. Οι «λειτούργοι» της (παρα)πληροφόρησης έκαναν λόγο για 100 απεργοσπαστες που εμποδίζονταν να δουλέψουν από 20 απεργούς ενώ μετά χαράς προβαλλαν και την ψευτο-είδηση ενός δήθεν τραυματία απεργοσπαστή

που έφυγε με ασθενοφόρο. Την μεγαλύτερη εντύπωση όμως, προκάλεσε ο ραδιοφωνικός ΣΚΑΪ δίνοντας βρήμα σε ένα απεργοσπάστη που έκανε λόγο για «170 εργάτες που εμποδίζονται να δουλέψουν», κάνοντας μάλιστα ανοιχτό δημόσιο κάλεσμα στην Χρυσή Αυγή για να σπάσει την απεργία! Η δημόσια αναγνώριση του αντιδραστικού ρόλου της Χρυσής Αυγής ακόμα και από απεργοσπαστικές δυνάμεις

που έφυγε με ασθενοφόρο. Την μεγαλύτερη εντύπωση όμως, προκάλεσε ο ραδιοφωνικός ΣΚΑΪ δίνοντας βρήμα σε ένα απεργοσπάστη που έκανε λόγο για «170 εργάτες που εμποδίζονται να δουλέψουν», κάνοντας μάλιστα ανοιχτό δημόσιο κάλεσμα στην Χρυσή Αυγή για να σπάσει την απεργία! Η δημόσια αναγνώριση του αντιδραστικού ρόλου της Χρυσής Αυγής ακόμα και από απεργοσπαστικές δυνάμεις

εμπόδιζονται να δουλέψουν από μια μειοψηφία απεργών. Ομοίως, στις εκλογές της Τρίτης 22/5 250 εργαζόμενοι στρίψαν το ενωτικό ψηφοδέλτιο των τριών παρατάξεων που ήταν στο απερχόμενο Δ.Σ., που ήταν και το μοναδικό προς ψήφιση ψηφοδέλτιο, δίνον-

τας ένα σαφές πλειοψηφικό μήνυμα επιδοκιμασίας στη συνέχεια της σύγκρουσης.

Την ίδια ημέρα των εκλογών, ο Μάνεσης, παίζοντας άλλο ένα χαρτί, αποφάσισε να σέρει τους Χαλυβουργούς στο δικαστήριο για να εκδικαστούν ασφαλιστικά μέτρα, με απώτερο φυσικά στόχο να ανακηρυχτεί η επί 7 μήνες απεργία ως... παράνομη και καταχρηστική! Η δική αναβλήθηκε για τις 29/5.

Ματαιοπονούν, πάντως, όσοι θεωρούν πως με προβοκάτιες, τραμπουκισμούς κι εκφοβισμούς είναι δυνατόν να καμφθεί το ηθικό των εργατών που έχει ατσαλωθεί μετά από τούσους μήνες συνεχούς αγώνα. Οι Χαλυβουργοί όχι απλά δεν υποχωρούν, αλλά θα αποτελέσουν και το παράδειγμα προς μίμηση για όλη την εργατική τάξη, μέχρι τη νίκη. Όλη η εργατική τάξη πρέπει να κάνει δικό της αγώνα τον αγώνα των Χαλυβουργών.

Κ. Αποστολόπουλος

ΤΗΝ ΤΡΙΤΗ 5 ΙΟΥΝΙΟΥ ΔΙΚΗ ΑΓΩΝΙΣΤΗ Για τα γεγονότα της 6ης Δεκεμβρίου 2009

Το πολιτικό σύστημα μπορεί να παραπαίει μέσα στην πολιτική θύελλα που έφερε το εκλογικό αποτέλεσμα της 6ης Μαΐου· οι εισπρακτικοί μηχανισμοί των εφοριών μπορεί να έχουν παραλύσει· οι δημόσιες υπηρεσίες μπορεί να υπολειπουργούν λόγω μετατάξεων, εφεδρειών κλπ.

Μπορεί οι βιομηχανικοί κλάδοι να βρίσκονται σε βαθιά ύφεση - για 5η χρονιά, λένε τα στατιστικά στοιχεία. Όμως, υπάρχει ένας κλάδος σε πλήρη άνθηση. Είναι η βιομηχανία δικών κατά αγωνιστών. Αυτός ο κλάδος ποτέ δεν σταμάτησε να λειτουργεί, ποτέ δεν σταμάτησε να «παράγει», να παράγει ενόχους. Προϊόντα αυτού του «παραγωγικού» κλάδου του αστικού συστήματος παραγωγής και εξουσίας είναι οι διώξεις αγωνιστών - ανάμεσά τους οι διώξεις των αγωνιστών της 6ης Δεκεμβρίου 2009.

Ήταν τότε, στον πρώτο χρόνο μετά τη δολοφονία του 15χρονου μαθητή Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου, που ο Χρυσοχιόλης, θέλησε, εμφανιζόμενος σκληρότερος από τους νεοδημοκράτες προκατόχους του, να πάρει τη ρεβάνς για την Εξέγερση του 2008. Τότε που η αστυνομία προχώρησε σε εκατοντάδες προληπτικές συλλήψεις και οι ομάδες ΔΕΛΤΑ έπεσαν με βία με μηχανές και γκλόπς κατά του μπλοκ του ΕΕΚ στην πλατεία Συντάγματος. Τότε συνελήφθησαν και τραυματίστηκαν δεκάδες σύντροφοι, με πιο βαρεία τραυματισμένη τη συντρόφισσα Αγγελική Κουτσουμπού, στέλεχος του αντιδικτατορικού κινήματος και του ΕΕΚ.

Ένας από τους συλληφθέντες αγωνιστές, ο σύντροφος Νίκος Κρίνσι δικάζεται την Τρίτη 5 Ιουνίου μετά αλληπάλληλες αναβολές.

Ο σ. Ν. Κ. είναι αυτός που κράτησε τον αστυνομικό που χτύπησε με τη μηχανή του τη σ. Αγγελική Κουτσουμπού, λέγοντάς του «που πας, σκότωσες άνθρωπο». Έτσι γνωρίζουμε το όνομα του

αστυνομικού που τραυματίσε βαρεία τη συντρόφισσα. Ο σύντροφος Ν.Κ. συνελήφθη, κακοποιήθηκε και παραπέμπεται με κατηγορίες για αντίσταση κατά της αρχής, εξύβριση, διάταραξη κοινής ειρήνης κλπ.

Λίγο καιρό πριν επρόκειτο να δικαστεί ο σ. Κυριάκος Μουτιδής, για κακούργημα, αλλά η δική αναβλήθηκε λόγω παρέλευσης ωραρίου. Ο σ. Θάνος Ζαμπέτης, έχει καταδικαστεί πρωτοδικώς σε 7μηνη φυλάκιση, ενώ δύο σύντροφοι έχουν αθωωθεί.

Κι ενώ η βιομηχανία δικών κατά των αγωνιστών γνωρίζει άνθηση, η μήνυση της σ. Αγγελικής Κουτσουμπού, κατά των φυσικών και ηθικών αυτουργών αστυνομικών, για βαρεία σκοπομένη σωματική βλάβη απορρίφθηκε από το δικαστικό συμβούλιο. Με αξιοθαύμαστη ταχύτητα απορρίφθηκε επίσης η ένσταση κατά της απόφασης του δικαστικού συμβουλίου. Ο οδηγός της μοτοσυκλέτας απλώς «οδηγούσε αφρημένα» μέσα στο πλήθος των διαδηλωτών, και με ταχύτητα, η παθούσα βρέθηκε στην πορεία του... κι έπαθε ό,τι έπαθε! Επί ΕΡΕ, οι αρχές δεν είχαν διανοηθεί να χαρακτηρίσουν τον θάνασιμο τραυματισμό του Γρηγόρη Λαμπράκη από τον οδηγό του τρικύκλου Κοτζαμάνη ως «τροχαίο ατύχημα». Η εκφυλισμένη μεταπολιτευτική δημοκρατία το διανοήθηκε το αδιανόητο...

Να είμαστε όλοι εκεί, στη δίκη του συντρόφου, στα δικαστήρια της οδού Ευελπίδων, κτήριο 7.

Κάτω τα χέρια από τους αγωνιστές! Να αθωωθεί ο σ. Νίκος Κρίνσι! Να παύσουν οι διώξεις των συλληφθέντων αγωνιστών της 6ης Δεκέμβρη 2009! Να καταδικαστούν οι ηθικοί και φυσικοί αυτουργοί της δολοφονικής επίθεσης κατά της σ. Αγγελικής Κουτσουμπού!

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΔΥΟ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Συνέχεια από τη σελίδα 3

Εκφραση της προσπάθειας αναζήτησης “συμμαχιών” από πλευράς του ΣΥΡΙΖΑ, πέρα από εκείνους που πραγματικά τον στηρίζουν, δηλαδή των πλατιών εργατικών και λαϊκών μαζών, είναι και το αίτημα συνάντησης της ηγεσίας του με τον νεοεκλεγέντα Πρόεδρο του γαλλικού ιμπεριαλισμού, Φρ. Ολλάντ. Πριν, μάλιστα, τον αποκαλέσει οίονει “Ολανδρέου”, είχε δηλώσει έμμεσα (σε κεντρική συνέντευξη τύπου πριν εκλογές της 6ης Μάη) πως θα τον στήριζε στο β' γύρο των γαλλικών προεδρικών εκλογών, όπως άλλωστε έκανε και ο Γάλλος σύντροφος του Τσίπρα και ηγέτης του “Μετώπου της Αριστερά”, Ζ.Λ. Μελανσόν...

(γ) Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς να αφήνει τον καταγελητικό αντι-μνημονιακό της λόγο, έχει μετακινηθεί ένα κλικ προς τα πίσω σε σχέση με τις αρχικές προγραμματικές θέσεις, μιλώντας για “ακύρωση μέτρων του μνημονίου” και όχι ολοκλήρωμα του μνημονίου, για μη-πάγωμα της ευρωπαϊκής χρηματοδότησης κλπ. Οι δεξιές και αντιδραστικές πιέσεις προς το ΣΥΡΙΖΑ με στόχο την ενσωμάτωση του θα ενταθούν στο έπακρο ειδικά στην περίπτωση που αναδειχτεί πρώτο κόμμα.

Για ποια “αριστερή κυβέρνηση”

Οι πιέσεις αυτές δεν πρέπει να αφήσουν αδιάφορη την άλλη αριστερά, καθώς αυτές δεν αφορούν μόνο το ΣΥΡΙΖΑ αλλά προπαντός τις μάζες που τον στηρίζουν και πιθανά να το στηρίξουν ακόμα περισσότερο στο μέλλον, αναζητώντας μια ριζική και άμεση αντιμετώπιση των προβλημάτων τους, με όλες τις απαιτήσεις που μπορεί να έχουν.

● Η διάλυση των εργατικών απαιτήσεων δεν μπορεί να γίνει ακολουθώντας τη στάση ενός πολύ μεγάλου κομματιού της “άκρας αριστεράς”, μέρος της οποίας έλκει την καταγωγή του από τον τροτσκισμό (πχ ΔΕΑ, Κόκκινο, Ξεκίνημα) οι οποίες έχουν “μεθύσει” από τη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ, ταυτίζοντας εντελώς λανθασμένα το ενιαίο

ταξικό μέτωπο με στόχο την κατάρτιση της εργατικής εξουσίας -για το οποίο πολύ σωστά μιλούσε ο Λέων Τρότσκι τη δεκαετία του '30 και το οποίο είναι επίσης αναγκαίο σήμερα- με το λαϊκό μέτωπο που εξώφθαλμα προσπαθεί να φτιάξει ο ΣΥΝ στη Ελλάδα του 21ου αιώνα για να διαχειριστεί μια χρεοκοπία πολύ χειρότερη από εκείνη που βρισκόταν ο καπιταλισμός πριν 70 χρόνια...

● Τώρα όσο ποτέ χρειάζεται η διασφάλιση της πολιτικής ανεξαρτησίας των επαναστατών και των οργανώσεων τους απέναντι σε κάθε γέφυρα που στήνεται με τον ταξικό αντίπαλο (πχ μερική διαγραφή χρέους, παραμονή στην ΕΕ, πάταξη της φοροδιαφυγής) και το συνεχές και έμπρακτο ξεσκέπασμα του ρεφορμισμού. Ξεσκέπασμα του ρεφορμισμού δεν γίνεται με συμμετοχή στη ενιαία λίστα του ΣΥΡΙΖΑ, δεν γίνεται με την υποστήριξη ενός ρεφορμιστικού κυβερνητικού προγράμματος -επειδή “επιτρέπεται” στις συνιστώσες να διατηρούν την πολιτική αυτοτέλειά τους, ούτε βέβαια με την “κριτική ψήφο” όταν κανένας νόμος δεν απαγορεύει τη συμμετοχή στις εκλογές ενός επαναστατικού ψηφοδέλιου.

● Η απόπειρα άσκησης ρεφορμιστικής πολιτικής σε συνθήκες προχωρημένης καπιταλιστικής χρεοκοπίας δεν θα οδηγήσει απλά σε λιγότερο θετικά αποτελέσματα για την εργατική τάξη, αλλά πολύ πιθανόν σε καταστροφές για την ίδια και τις μαζικές και πολιτικές οργανώσεις της.

Η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ διαβεβαιώνει, αριστερά και δεξιά, πως η απειλή της Τρόικας περί διακοπής της χρηματοδότησης της προς τον ελληνικό καπιταλισμό και εξοβελισμού του εκτός ευρωζώνης σε περίπτωση που καταγγελθεί το Μνημόνιο είναι “μιλόφα”. Μια μερίδα του ΣΥΡΙΖΑ επιμένει, μάλιστα, πως ο ελληνικός καπιταλισμός θα μπορέσει να επιβιώσει ακόμα και χωρίς αυτή τη χρηματοδότηση ή ακόμα και εκτός ευρωζώνης.

Σε περίπτωση (ολικής ή έστω μερικής) διακοπής της αναχρηματοδότησης του χρέ-

ους, σε συνθήκες αποκλεισμού του ελληνικού καπιταλισμού από τις διεθνείς αγορές, δεν θα σταματήσει μόνο η αναχρηματοδότηση του χρέους αλλά και του ελληνικού καπιταλισμού, οδηγώντας σε παραπέρα οικονομική συρρίκνωση.

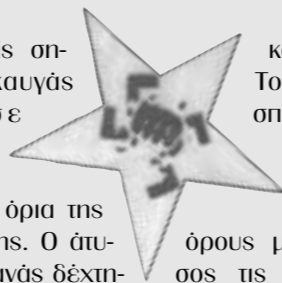
Απ' αυτήν την άποψη, η γραμμή του ΣΥΡΙΖΑ σύμφωνα με την οποία μέσω της αύξησης της φορολογίας του κεφαλαίου (ο.σ. που θα συρρικνωθεί ακόμα περισσότερο λόγω της γενικευμένης οικονομικής καθίζησης) και της επιβολής “δημοσίου ελέγχου” στις τράπεζες, θα αυξηθούν - από τη μια μεριά- τα κρατικά έσοδα και θα εξοφλισθούν περισσότερες δημόσιες κοινωνικές δαπάνες και θα σταματήσει η διαρροή των υπηλών καταθέσεων προς το εξωτερικό από την άλλη είναι εντελώς λανθασμένη. Μια τέτοια πολιτική το μόνο που θα καταφέρει είναι να εξεγείρει την αστική τάξη, η οποία έχοντας στα χέρια της τα μέσα παραγωγής, διανομής αλλά και ... καταστολής (δηλ. το στρατό, την αστυνομία κλπ.) θα κινηθεί ενάντια σε μια πολιτικά, οργανωτικά και τεχνικά άσπληνη “κυβέρνηση της αριστεράς” και προπαντός της μάζες.

● Πραγματικά θετικά αποτελέσματα για το λαό μπορεί να φέρει μόνο μια επαναστατική κυβέρνηση της εξουσίας των εργατικών συμβουλίων και της συστηματικής επαναστατικής χωρίς κινήτοποίησης που θα προκύψει από τα συντρίμια του χρεοκοπημένου αστικού κράτους, του σάπιας αστικού κοινοβουλευτισμού και του παρακμασμένου καπιταλισμού. Μόνο μια τέτοια “αριστερή” κυβέρνηση μπορεί να λάβει όλα τα αναγκαία μέτρα διάσωσης του λαού από τον καπιταλισμό και πρώτα απ' όλα: τη διαγραφή ολοκλήρου του χρέους, την απαλλαγή χωρίς αποζημίωση των τραπεζών και του μεγάλου κεφαλαίου κάτω από εργατικό έλεγχο και διαχείριση, την έξοδο από την ευρωζώνη και την ΕΕ παλεύοντας για τη διάλυση τους και τη σοσιαλιστική ενοποίηση της γηραιάς ημερούς.

Δημήτρης Κατσαγιάνης

ΣΤΑ ΟΡΙΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΕΚΡΗΣΗΣ Η ΠΑΤΡΑ

Ένας χωρίς οδμή οδήγησε στο θάνατο έναν 29χρονο άνδρα και μια πόλη στα όρια της κοινωνικής έκρηξης. Ο άτυχος Θανάσης Λαγανάς δέχτηκε χτυπήματα με μαχαίρι τα

όρους μολιάζοντας με μίσους τις πληγές ανθρώπων που έχασαν ένα συμπολίτη ή φίλο, αλλά και να θέσει τη Χρυσή Αυγή για πρώτη φορά ως έναν διεκδικητή της επιβολής της νομιμότητας, μια δύναμη διαφύλαξης της κοινωνικής συνοχής. Η Χ.Α. φαίνεται να συγκρούεται με τις επίσημες δυνάμεις καταστολής. Η καπιταλιστική χρεοκοπία και η καθεστωπική κρίση ανεβάζουν τις φασιστικές ομάδες, όπως ανεβάζει τα σκουπίδια ο αφρός. Αυτό που διεκδικούν οι παρακρατικές συμμορίες των νεοναζί, που πρόσφατα εκλέχτηκαν στο κοινοβούλιο, είναι η ανοικτή επιβολή της εξουσίας μιας κλίκας παρασίτων του χρηματικού κίνημα, κάθε μαχόμενη δύναμη που παλεύει στο όνομα της εργατικής τάξης πρέπει να συντονιστεί σε όρους μάχης για να πετύξουμε στα σκουπίδια τους εχθρούς της κλειψιάς προσομοιωμένη στη φασιστική/ρατσιστική προπαγάνδα. Οι μετανάστες δε μας κλέβουν τις δουλειές και δε “χρησιμοποιούνται σαν μοχλός πίεσης από κυβερνήσεις και εργοδοσία για να μειώσουν μισθούς και δικαιώματα σε βάρος των εργατών στις χώρες που πηγαιίνουν” (ΝΕ

Να τσακίσουμε το σύστημα που γεννά δολοφόνους. Να τσακίσουμε τις παρακρατικές φασιστικές συμμορίες.

Αχαΐας του ΚΚΕ, Ριζοσπάστης 24/5). Η ανεργία, το τσάκισμα εργασιακών σχέσεων και των μισθών οφείλεται στη χρεοκοπία του ίδιου του καπιταλισμού που καταδικάζει την εργατική τάξη και τη νεολαία στο κοινωνικό αδιέξοδο σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Η προεπιχειρηματική ενότητα και απληξέγγυη είναι το όπλο μας. Πρέπει να οικοδομήσουμε ένα Ενιαίο Μέτωπο για να τσακίσουμε την απειλή των φασιστών, μαζί και το καπιταλιστικό κράτος που θρέφει το φασισμό.

■ Ανακοίνωση του Πολιτικού Γραφείου του ΕΕΚ

ΕΕΚ και ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Στις 9 Μαΐου, αμέσως μετά την συνάντησή της με τον ΣΥΡΙΖΑ, η ΑΝΤΑΡΣΥΑ εξέδωσε ανακοίνωση, όπου παρουσιάζοντας ένα ορισμένο προγραμματικό πλαίσιο και κλίσεις εκτιμήσεις για την κατάσταση και την ορθότερη στάση απέναντι στο ενδεχόμενο μιας συμμετοχής της Αριστεράς στην κυβέρνηση, ανακοίνωσε ότι θα άνοιγε κύκλο συζητήσεων με άλλα κόμματα και οργανώσεις της Αριστεράς, συμπεριλαμβανομένου και του ΕΕΚ.

Το ΕΕΚ ανταποκρίθηκε στην πρόσκληση και συναντήθηκε με αντιπροσωπεία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ. (Το σκεπτικό εκτίθεται σε σχετικό άρθρο του Σ. Μιχαήλ με τίτλο «Προς την 17η Ιουνίου» και ημερομηνία 22 Μαΐου. Βλ. την ιστοσελίδα του ΕΕΚ και τη Νέα

Προοπτική της 26ης Μαΐου). Στην διερεύνηση της δυνατότητας μιας συνεργασίας για την εκλογική μάχη της 17ης Ιουνίου, το ΕΕΚ παρουσίασε μια πρόταση που συνίστατο στο να βρεθεί συμφωνία που να καθύπτει και τα δύο μέρη σε δύο καίρια προγραμματικά σημεία – την προοπτική της εργατικής εξουσίας και την σύνδεση της αποδέσμευσης από την ΕΕ με την κοινή επαναστατική πάλη των ευρωπαϊκών εργατικών και λαϊκών μαζών ενάντια στον εθνικισμό και την εθνική περιχαράκωση και για την διεθνιστική προοπτική μιας σοσιαλιστικής-κομμουνιστικής ενοποίησης της Ευρώπης πάνω στα συντρίμια της ιμπεριαλιστικής ΕΕ. Μαζί με τα δύο αυτά προγραμματικά σημεία, ζητήσαμε την κατοχύρωση της διακριτής

πολιτικής φυσιογνωμίας μας. Εκλογική συνεργασία δεν σημαίνει συγχώνευση και πολιτική εξαφάνιση του μικρότερου στον μεγαλύτερο συμβαλλόμενα, κατά τα γνωστά σταθινικά προηγούμενα στο ΚΚΕ. Δυστυχώς, στις 23 Μαΐου αργά το βράδυ, μας πληροφορήσαν από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ότι παρόλο που συμφωνούν να διατυπωθούν κοινά αποδεκτές διατυπώσεις των προγραμματικών σημείων, για λόγους «τεχνικού», πρέπει να αποδεχτούμε να μπορούμε στα ψηφοδέλτια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ χωρίς καμία διακριτικότητα τίτλου του ΕΕΚ. Οι επικεφαλής της ΑΝΤΑΡΣΥΑ ισχυρίστηκαν ότι «δεν προβαθαίνουμε να παρουσιάσουμε ψηφοδέλτια με το όνομα του ΕΕΚ κ.ά. κάτω από τον τίτλο ΑΝΤΑΡΣΥΑ γιατί

χρειάζεται να καταθέσουμε χαρτί στον Άρειο Πάγο για νέο κόμμα και η προθεσμία στα κατά τόπους πρωτοδικεία λήγει Παρασκευή 25 Μαΐου». Οι ισχυρισμοί είναι εντελώς προσχηματικοί: το μόνο που χρειάζονταν ήταν να παρουσιαστεί την επομένη το πρωί στον Άρειο Πάγο ένα τυπικό χαρτί του νέου συνταξισμού, ενώ η προθεσμία για την κατάθεση των υποψηφιοτήτων έληγε την Δευτέρα, 28 Μαΐου κι όχι Παρασκευή 25 Μαΐου. Εξάλλου πώς άρχισαν συζητήσεις με άλλες οργανώσεις και την τελευταία στιγμή βρίσκουν νομικό κώλυμα και μας ζητούν να συγχωνευτούμε όλοι κάτω από ένα και μόνο τίτλο ψηφοδέλιου, τον τίτλο ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ενώ δεν είμαστε συνιστώσα της;

Μας προτάθηκε σαν «αντίβαρο» στην εξαφάνιση του ΕΕΚ στα ψηφοδέλτια της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να υπάρξουν κοινή δήλωση, προκηρύξεις αφίσες, θέση στο ψηφοδέλτιο επικρατείας(!;) κλπ. που να δείχνουν ότι το ΕΕΚ συμμετέχει κι αυτό.

Το ΠΓ του ΕΕΚ 24/5/2012

Από τον Αύγουστο

Δήμοι χωρίς... υπαλλήλους

Χωρίς... τοπική αυτοδιοίκηση κινδυνεύει να μείνει η χώρα σε δύο μήνες, οπότε αναμένεται να κορυφωθεί η τουριστική κίνηση και της φετινής χρονιάς.

Η δίμηνη προεκλογική περίοδος σε συνδυασμό με την εντονότερη πολιτική αβεβαιότητα, η απορρύθμιση των δημοσίων υπηρεσιών και η ταυτόχρονη κατάρρευση των εσόδων από φόρους αλλά και η ΔΕΗ απειλούν με καλοκαιρινό black out τους νεοσύστατους δήμους. Όλα αυτά μόλις ενάμιση έτος μετά την επίσημη έναρξη λειτουργίας του “Καλλικράτη”, δηλαδή μιας από τις λίγες διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις του Μνημονίου που εφαρμόστηκαν -και μάλιστα με σκληρό τρόπο- στο δημόσιο τομέα...

Στελέχη της Κεντρικής Ένωσης Δήμων Ελλάδας (ΚΕΔΕ) παραδέχονται πως **τον Αύγουστο, ενδέχεται να μην είναι δυνατή η καταβολή των μισθών των υπαλλήλων των δήμων και πως καθυστέρηση καταβολής των προνομιακών επιδομάτων δεν είναι παρά “προπομπές της καθυστέρησης καταβολής των μισθών των δημοτικών υπαλλήλων.**

Μ’ άλλα λόγια, βρισκόμαστε μπροστά στην κατάρρευση της λειτουργίας των Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης και μάλιστα σε τομείς κλειδιά για την ομαλή κοινωνική λειτουργία, όπως η καθαριότητα. Οι ανάγκες ειδικά σ’ αυτόν τον τομέα -από τον οποίο εξαρτάται σε σημαντικό βαθμό η δημόσια υγεία- είναι ιδιαίτερα αυξημένες στην περιφέρεια και ακόμα πιο πολύ, στους σημαντικούς τουριστικούς προορισμούς λόγω της εποχιακής αύξησης του πληθυσμού.

Η δίμηνη σχεδόν προεκλογική περίοδος, τη οποία διανύουμε έχει επιδεινώσει την ήδη “τραγική” κατάσταση των δήμων. Από τις 23 Απριλίου

που κηρύχτηκαν οι προηγούμενες εκλογές, δεν επιτρέπεται:

- η πρόσληψη ούτε καν εποχικού προσωπικού μέσω ΑΣΕΠ το οποίο θα μπορούσε να καλύψει τουλάχιστον τις αυξημένες ανάγκες της καθαριότητας,
- η έκδοση υπουργικών εγκυκλίων για νόμους που έχουν ψηφιστεί. Συνεπώς, έχει παγώσει κάθε διαδικασία ρύθμισης οφειλών τόσο των δήμων προς τρίτους, όσο και των τρίτων προς τους δήμους και έχει ξεκινήσει η διαδικασία... “μονομερών ρυθμίσεων”. Να σημειωθεί πως οι δανειακές υποχρεώσεις έχουν παραμείνει σταθερές εδώ και ενάμιση έτος (περίπου 1 δισ. ευρώ).
- η “ωρίμανση” των έργων του ΕΣΠΑ, η οποία γινόταν συνήθως τους εαρινούς και θερινούς μήνες.

Την ίδια στιγμή:

- Η σημαντική πτώση των φορολογικών εσόδων απειλεί ευθέως την απόδοση της κρατικής χρηματοδότησης στους δήμους (η οποία προκύπτει σε ποσοστό επί των φορολογικών εσόδων).
- Η διαφανόμενη αδυναμία τακτικής πληρωμής των ιδίων των λογαριασμών -ακόμα και χωρίς το “χαράτσι”- αναμένεται να καταρρακώσει τα έσοδα από τα δημοτικά τέλη,
- Η περιφέρηση “αποκεντρωση” δεν έχει έλθει ούτε με την εφαρμογή του “Καλλικράτη”.
- Μηδαιμένες επίσης είναι οι ελλείψεις για τα “ευρω-ομόλογα έργων” για τα οποία γίνεται πολύ λόγος αυτήν περίοδο σε ΕΕ και Ελλάδα, καθώς αυτά θα έχουν πολύ υψηλό επιτόκιο...

Δ.Κ.

Φοιτητικές εκλογές 16ης Μάη

**Σε κρίση η πρωτοκαθεδρία της ΔΑΠ
Επιτακτική ανάγκη επαναστατικού προσανατολισμού του φοιτητικού κινήματος**

Η ΟΕΝ χαιρετίζει τους χιλιάδες φοιτητές που ψήφισαν την Ενιαία Ανεξάρτητη Αριστερή Κίνηση, την πιο ανυπόταχτη και μαχητική δύναμη μέσα στα ΑΕΙ και ΤΕΙ. Το αποτέλεσμα των φετινών φοιτητικών εκλογών **συντονίζεται με εκείνο των εθνικών εκλογών της 6ης Μάη, που χαρακτηρίστηκε από τη συντριβή των μνημονιακών αστικών δυνάμεων** και ιδίως του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ καθώς οι δύο καθεστωτικές αστικές παρατάξεις χάνουν πανελλαδικά περί τους 15.000 ψήφους.

• Για πρώτη φορά μετά από δύο σχεδόν δεκαετίες **το άθροισμα των ψήφων και των ποσοστών που συγκεντρώνουν οι αριστερές φοιτητικές κινήσεις** (ΠΚΣ, ΕΑΑΚ, ΑΡΕΝ, κ.ά) **ελάχιστο απέχει από το σύνολο των ψήφων και των ποσοστών που συγκεντρώνει η δεξιά ΔΑΠ**, απειλώντας μ’ αυτόν τον τρόπο την πρωτοκαθεδρία της.

• Η ριζική αυτή αλλαγή στο συσχετισμό δυνάμεων υπέρ των αριστερών παρατάξεων στο επίπεδο της συνδικαλιστικής εκπροσώπησης, ενάντια στη ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης και γενικότερα τη μεταβίβαση των βαρών της καπιταλιστικής χρεοκοπίας πάνω στο νεολαία, για μια επαναστατική σοσιαλιστική διεξοδο από τον ίδιο τον καπιταλισμό..

Χρητώρα κορύφωση της στις φετινές φοιτητικές εκλογές.

• Την ίδια στιγμή η νέα μεγάλη αύξηση της αποχής (περίπου 10.000 λιγότεροι φοιτητές από πέρυσι) εκφράζει την αποδοκιμασία μεγάλων τμημάτων των φοιτητών για τις καθεστωτικές παρατάξεις της ΔΑΠ και της ΠΑΣΕΠ καθώς και την αδυναμία και απροθυμία της αριστεράς να δώσει επαναστατική διεξοδο στον αναβρασμό που επικρατεί στη φοιτητική νεολαία εξαιτίας της καταστροφής των όρων ζωής και σπουδής μέσα σε συνθήκες καπιταλιστικής χρεοκοπίας.

• Η ανάγκη για μια επαναστατική πάλη των φοιτητών και των σπουδαστών σε όλη τη χώρα είναι επιτακτική. Η επιτυχία της ΕΑΑΚ (πάνω από 1000 ψήφους παραπάνω πανελλαδικά) πρέπει να οδηγήσει στη διαμόρφωση ενός σχεδίου δράσης και αγώνων, σε ασυμβίβαστη σύγκρουση με το αστικό κράτος και οποιαδήποτε αστική κυβέρνηση, ενάντια στη ιδιωτικοποίηση της εκπαίδευσης και γενικότερα τη μεταβίβαση των βαρών της καπιταλιστικής χρεοκοπίας πάνω στο νεολαία, για μια επαναστατική σοσιαλιστική διεξοδο από τον ίδιο τον καπιταλισμό..

Συμβούλιο Δράσης της ΟΕΝ Αθήνα, 24/5/2012

Τίποτα δεν είναι ίδιο μετά τις εκλογές της 6ης Μαΐου, την μαζική απόρριψη από τον ελληνικό λαό των βάρβαρων Μνημονίων με την ΕΕ και το ΔΝΤ, μαζί και των αστικών κομμάτων και των κυβερνήσεων που τα υπηρέτησαν, την εκλογική κατάρρευση του αστικού πολιτικού συστήματος διακυβέρνησης όπως αυτό διαμορφώθηκε μετά την πτώση της χούντας, την απειλητική επανεμφάνιση της φασιστικής απειλής αλλα, προπαντός, την αποφασιστική στροφή του λαού προς τα αριστερά, με κεντρικό σημείο αναφοράς τον ΣΥΡΙΖΑ και το σύνθημά του για μια κυβέρνηση της Αριστεράς.

Στις 6 Μαΐου ο ελληνικός λαός έδωσε ένα ισχυρό πλήγμα όχι μόνο στα οικονομικά μέτρα των διεθνών τοκογλύφων αλλά και στον ίδιο τον επικρατούντα διοπολιτικό μηχανισμό κοινωνικού ελέγχου

Παρατηρήθηκε ότι από το 1950 και το τέλος του εμφυλίου είχαν να δουν τέτοια εκλογική συντριβή τα παραδοσιακά αστικά κόμματα εξουσίας, κι ότι από το 1958 είχε να δει ο τόπος ένα κόμμα της Αριστεράς στην θέση της Αξιοματικής Αντιπολίτευσης. Οι αναθογίες, όμως, σταματούν εδώ. Οι ιστορικές συνθήκες είναι ριζικά αλλαγμένες, διαμετρικά αντίθετες. Στη δεκαετία του '50, με την ήπια του εργατικού κινήματος στον εμφύλιο, μπορεί τα αστικά κοινοβουλευτικά κόμματα να έβγαιναν απονομιμοποιημένα αλλά το ίδιο το ματωμένο κράτος της μαύρης μοναρχικής αντιδρασσης, της ντόπιας κεφαλαιοκρατικής κυριαρχίας και των ιμπεριαλιστών επικυρίαρχων έβγαине νικηφόρο. Το 1958, μπορεί το αριστερό εργατικό-λαϊκό κίνημα να έδειχνε το αδύναστο φρόνημά του στέλνοντας την ΕΔΑ στη δεύτερη θέση αλλά απέναντί της βρόχωνταν μια πανίσχυρη δεξιά κοινοβουλευτική πλειοψηφία κι ένα σιδηρόφακτο κράτος. Τώρα, ο ΣΥΡΙΖΑ έχει απέναντί του μια καθημαγμένη Δεξιά, ένα διαλυμένο ΠΑΣΟΚ κι ένα χρεοκοπημένο οικονομικά και πολιτικά -πάντα, όμως επικίνδυνο- αστικό κράτος με τους ιμπεριαλιστές επικυρίαρχους βουληθισμένους στη χειρότερη κρίση της Ιστορίας του συστήματός τους. Προπαντός: η κρίσιμη ιστορική αναμέτρηση δεν βρίσκεται αυτή την φορά πίσω μας, αλλά εμπρός μας, σε συνθήκες αλλά ενός σταθεροποιημένου ευρωπαϊκού και διεθνούς καπιταλισμού (όπως στη δεκαετία του '50) αλλά σε συνθήκες πλήρους αποσταθεροποίησής του.

Κρίση εξουσίας και καπιταλιστική κρίση

Οι κοινωνικοί ορισμοί της τελευταίας διετίας και οι μαζικοί αγώνες ενάντια στα Μνημόνια διαμόρφωσαν τους όρους μιας οιανεί «κλασικής» προεπαναστατικής κατάστασης, όπου οι «από πάνω» δεν μπορούν να κυβερνούν με τον παλιό τρόπο και οι «από κάτω» δεν ανέχονται πια να κυβερνούνται όπως μέχρι τώρα: υπάρχει απότομη επιδείνωση των συνθηκών ζωής των

μαζών αρχίζει να συγκεντρώνει τις προσδοκίες του για μια λύση του αδιέξοδου με την απόρριψη των παραδοσιακών κυβερνητικών κομμάτων και την μετακίνησή τους προς τα αριστερά, σε ένα κόμμα που έθεσε θέμα αλλαγής της (κυβερνητικής) εξουσίας και σχηματισμού μιας αντιμνημονιακής κυβέρνησης των κομμάτων της Αριστεράς.

Ένα επαναστατικό κόμμα δεν μπορεί να εγκαταλείπει καιροσκοπικά την κριτική του στάση για το τι εννοεί και ποιο είναι το πρόγραμμα της αριστερής κυβέρνησης, μέσα σε ένα αστικό καθεστώς και μέσα στην ΕΕ, όπως αυτής που εισαγγελλίζεται ο ΣΥΡΙΖΑ. Δεν μπορεί, όμως, και να μένει τυφλό στην αντικειμενική κίνηση των μαζών ή να ζητάει από τον λαό... «να διορθώσει το λάθος του», όπως κάνανε οι σταλινικοί εγκέφαλοι του Περισσού. Ο λαός και η εργατική τάξη μαθαίνουν με την πείρα τους, μέσα από διαδοχικές προσεγγίσεις που δεν είναι γραμμικές μα προχωρών, αντιφατικά, με ζιγκ ζαγκ ή και με παλιόδρομίες. Το κάρριο ζήτημα είναι: το επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης να διεοδύσει στις μάζες, να δειθεί μαζί τους, να γίνει το ίδιο η συνειδητή έκφραση της ασυνείδητης ιστορικής διαδικασίας, παλεύοντας την σύγχυση για να δώσει σ' αυτήν την κίνηση επαναστατική κατεύθυνση και πρόγραμμα, για μια σοσιαλιστική διεξοδο από την κρίση με την εργατική εξουσία και την διεθνιστική της προοπτική στην Ευρώπη και παγκόσμια.

Μετά την 6η Μαΐου, η κρίση πολιτικής εξουσίας στην χώρα κορυφώθηκε. Παρότρεις τις γιγαντιες πιέσεις που άσκησαν διετώρα: υπάρχει απότομη επιδείνωση των συνθηκών ζωής των

Προς την 17η Ιουνίου

της 6ης Μαΐου, η Γερμανία της Μέρκελ και του Σούμπε, ο Πρόεδρος Παπούλιας, τα ερείπια του ΠΑΣΟΚ και της ΝΔ και η «συμμαχία των προθύμων» συνενόχων τους, τα διαπλεκόμενα ΜΜΕ, ο ΣΕΒ, οι τραπεζίτες, κληροστάθηκε αδύνατο να κατασκευαστεί μια αστική συγκυβέρνηση του Μνημονίου, έστω και με «αντιμνημονιακή» βιτρίνα. Το ελληνικό, το ευρωπαϊκό και το παγκόσμιο κεφάλαιο είδε να αδυνατεί να κυβερνήσει μια χώρα εξεγερμένων που αρνούνται να υποταχτούν στα μνημόνια λαϊκής εξόντωσης.

Η οικτρή αποτυχία των μνημονίων σε Ελλάδα αλλά και στις άλλες περιφερειακές υπερχρεωμένες ευρωπαϊκές χώρες που εφαρμόστηκαν απέδειξε περίτρανα την οικονομική τους αναποτελεσματικότητα κι ανορθολογικότητα και πυροδότησε κοινωνικές εκρήξεις που κλιμακώνονται. Τότε, όμως, γιατί επιμένουν, ιδιαίτερα οι υπέρμαχοι της σκληρής γραμμής του γερμανικού Ordoliberalismus; Είναι φανερό ότι τα Μνημόνια κοινωνικού κανιβαλισμού λητοουργούν πια κυρίως σαν **μηχανισμό κοινωνικού ελέγχου**, για την καθυστάση των πληθυσμών μέσα από την μαζική ανεργία, την εξαθλίωση, την εξατομίκευση, την ανασφάλεια, την ανωμαλία, την απόγνωση, μαζί και την ρατσιστική κατασκευή αποδιονομαζιών τράγων (μετανάστες, οροθετικές γυναίκες κλπ.) σαν τέχνη διακυβέρνησης. Στις 6 Μαΐου ο ελληνικός λαός έδωσε ένα ισχυρό πλήγμα όχι μόνο στα οικονομικά μέτρα των διεθνών τοκογλύφων αλλά και στον ίδιο τον επικρατούντα βιοπολιτικό μηχανισμό κοινωνικού ελέγχου. Τα ίδια τα θεμέλια των εξουσιαστικών σχέσεων μπήκαν σε δοκιμασία - γεγονότα που δεν μπορεί να γίνει ανεκτό από τις άρχουσες τάξεις.

Εδώ βρίσκεται και η βαθύτερη αιτία της πρωτοφανούς οξείωσης της 17ης Ιουνίου. Από την μεριά τους ο Τσίπρας κι ο ΣΥΡΙΖΑ ζητούν έναν ανέφικτο συμβιβασμό: την σταδιακή κάτληψη, για την ακρίβεια την «επανάδιαπραγμάτευση» του Μνημονίου, με την ταυτόχρονη παραμονή στην ΕΕ, την ευρωζώνη

που το επέβαλλαν, διατηρώντας το συνολικό συστηματικό πλαίσιο του καπιταλισμού. Περιθώρια ουσιαστικού συμβιβασμού που θα ανακούφιζε τις μάζες δεν υπάρχουν. Το ζήτημα δεν είναι απλώς ότι το χρέος της Ελλάδας δεν είναι επ' ουδενί οδεύουμε σε νέες εκλογές, τότε φαίνεται να είναι βιώσιμη. Ένα οποιοδήποτε «πιστωτικό γεγονός» -μαζί κι εκείνο που ορισμένοι κύκλοι θα θέλιαν να σκάσει παραμονή εκλογών ώστε να πειραχθούν οι Έλληνες ψηφοφόροι στις απαιτήσεις του Σόφου-μας κι οι λοιποί «επανάδιαπραγματούς» τύπου Σαμαρά κι «απαγκιστρωτές» τύπου Κουβέλη.

Καθώς προχωράει η άγρια προεκλογική διαμάχη στην Ελλάδα, όλοι οι παραπάνω διεκδικούν την θέση του καλύτερου «διαπραγματευτή» του Μνημονίου. Από την μια, οι «ρεαλιστές» που το υπέγραψαν, μαζί και τις δουλλικές, δεσμευτικές, δηλώσεις νομιμοφροσύνης στην Μέρκελ, ο Σαμαράς κι ο Βενιζέλος ή κι ο δορυφόρος τους Κουβέλης, κι από την άλλη ο ΣΥΡΙΖΑ, ο μπλοφόρου όταν απειλούν με εκδίωξη την Ελλάδα. Στην πραγματικότητα, οι άρχουσες τάξεις είναι διασπασμένες, όπως φάνηκε πάρα στην πρόσφατη Σύνοδο

της G-8 στο Καμπ Ντέβιντ, όπου ηφτερηία την μετεκλογική Ελλάδα, ασκήθηκαν πιέσεις πάνω στην σκληρή γραμμή Μέρκελ-Σούμπε από μεριάς τμήματος της κεφαλαιοκρατίας των ΗΠΑ, της Ιαπωνίας αλλά και της Ευρώπης, για κάποιο χαλάρωμα της άγριας λιτότητας και την λήψη ισχυρών «αναπτυξιακών» μέτρων στη βάση έκδοσης κοινού ευρωπαϊκού χρέους. Εκεί στηρίζει τις φρούδες ελπίδες ο ΣΥΡΙΖΑ και τις μπορούδες του ο Μπενίτο Βενιζέλος και οι λοιποί «επανάδιαπραγματούς» τύπου Σαμαρά κι «απαγκιστρωτές» τύπου Κουβέλη.

Καθώς προχωράει η άγρια προεκλογική διαμάχη στην Ελλάδα, όλοι οι παραπάνω διεκδικούν την θέση του καλύτερου «διαπραγματευτή» του Μνημονίου. Από την μια, οι «ρεαλιστές» που το υπέγραψαν, μαζί και τις δουλλικές, δεσμευτικές, δηλώσεις νομιμοφροσύνης στην Μέρκελ, ο Σαμαράς κι ο Βενιζέλος ή κι ο δορυφόρος τους Κουβέλης, κι από την άλλη ο ΣΥΡΙΖΑ, ο μπλοφόρου όταν απειλούν με εκδίωξη την Ελλάδα. Στην πραγματικότητα, οι άρχουσες τάξεις είναι διασπασμένες, όπως φάνηκε πάρα στην πρόσφατη Σύνοδο

τέτοια παγίδευση θα δώσει πολύτιμο χρόνο ανασύστασης των δυνάμεων του ταξικού εχθρού, ενώ θα απογοητεύονται οι λαϊκές μάζες.

Τι σημαίνει «αριστερή κυβέρνηση»;

Η στροφή των εργατικών και φτωκών λαϊκών στρωμάτων προς τον ΣΥΡΙΖΑ ιδιαίτερα μετά την προβλή του συνθήματος για μια κυβέρνηση της Αριστεράς είχε ένα σαφές, μέσα στην ασάφειά του, νόημα: «Αρκετά είχαμε στο σβέγκρο μας κυβερνήσεις των δύο παραδοσιακών κομμάτων που τα λαμόγια τους μας ρημάζανε, καιρός είναι να έρθει μια κυβέρνηση των κομμάτων της Αριστεράς, μπας και δούμε άσηρη μέρα, αποτινάζοντας τον ζυγό του Μνημονίου».

Όπως η προεκλογική υπόσχεση για άμεση καταγγελία-κάτληψη του Μνημονίου, μετατράπηκε, μετεκλογικά, και μετά τον θρίαμβο, σε γραμμή «σκληρής επανάδιαπραγμάτευσης», σε κάποια μικρή απόσταση από την γραμμή «απαγκίστρωσης» α λα Κουβέλη, έτσι και το κάλεσμα για μια κυβέρνηση της Αριστεράς γίνεται τώρα προοπτική μιας «κυβέρνησης με κορμό την Αριστερά».

Αξίζει να προσεχτούν οι διευκρινίσεις που δίνει σε άρθρο του στην *Κυριακάτικη Αυγή* της 20/5/12, ο γνωστός «κινηματικός» Νίκος Γιαννόπουλος, ο οποίος διευκρινίζει: «δεν μπορεί να πεις, με τους παρόντες συσχετισμούς στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό, ότι μέσα σε ένα μήνα θα έχω τελειώσει με το Μνημόνιο, θα έχω εθνικοποιήσει τις τράπεζες, θα έχω κάνει ξανά δημόσιες τις ιδιωτικοποιημένες επιχειρήσεις, θα έχω δημεύσει την εκκλησιαστική περιουσία, θα έχω παγώσει τις στρατιωτικές δαπάνες». Στη συνέχεια παραθέτει κάποια ανακουφιστικά μέτρα, μπόλοκο κινηματισμό, προτροπές στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ και στους Οικοδόγους να μην κατέβουν αυτόνομα στις εκλογές της 17ης Ιουνίου αλλά να ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ, για να καταλήξει: «τελειώνοντας, τι σημαίνει «κυβέρνηση της Αριστεράς»; Η κυβέρνηση της Αριστεράς είναι μια πολιτική μεταβατική φάση, μέσα στον καπιταλισμό - δεν μιλάμε για επαναστατική ανατροπή του συστήματος». Παραθέτει πάρα κάποιες μετριοπα-

θεις ρεφορμιστικές προτάσεις για να τονίσει τελικά ότι ο ΣΥΡΙΖΑ είτε σαν αριστερή κυβέρνηση είτε σαν αξιωματική αντιπολίτευση θα αντιμετωπίσει σκληρήνωση του κοινωνικού ανταγωνισμού και συνεπώς «πρέπει να φτιάξουμε συσχετισμούς μέσα στην κοινωνία, ώστε οι άνθρωποι να αισθάνονται από την μία ότι βελτιώνεται η ζωή τους, και, από την άλλη, γίνονται καλύτεροι άνθρωποι, ότι νιώθουν καλά, ότι ακόμα κι αν δεν αποκαθίστανται αμέσως τα εισοδήματά τους, ζουν με αξιοπρέπεια»...

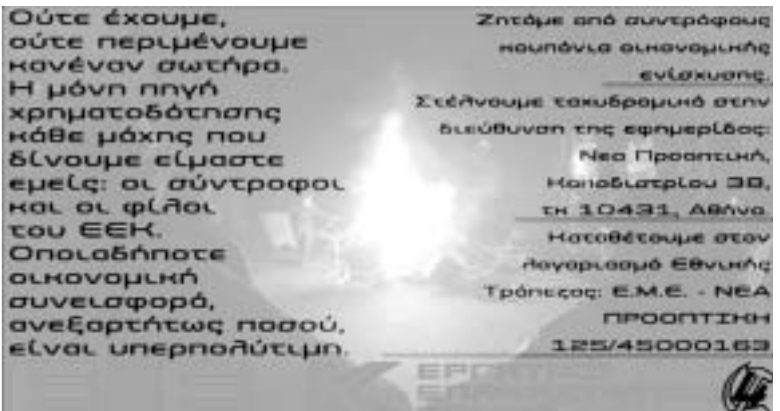
Αυτή την ασπιρινούλα προτείνουν; Γι' αυτό, πρέπει να δώσει κανείς κριτική ψήφο; Γι' αυτό ένα σημαντικό κομμάτι της ΑΝΤΑΡΣΥΑ πιέζει και προσατομίζεται στην ενσωμάτωση στον ΣΥΡΙΖΑ;

Η λεγόμενη αριστερή κυβέρνηση, όπως την βρθέουν οι ιθύνοντες και τα think tank του ΣΥΡΙΖΑ, παραμένει μέσα στον καπιταλισμό και διαχειρίζεται «φιλολαϊκά» την κρίση του. Πρόκειται για μια αστική κυβέρνηση με αριστερό πρόσημο, στην καλύτερη περίπτωση ένα ομοίωμα του πραγματικού προηγούμενου της κυβέρνησης Αθήνεντε, στην χειρότερη μια εφήμερη φάρσα. Είμαστε αντίθετοι σε μια αριστερή κυβέρνηση του αστικού καθεστώτος, μέσα στο καπιταλιστικό κράτος και σύστημα. Μια πραγματική κυβέρνηση της Αριστεράς, του ενίοτε μετώπου των εργατικών κομμάτων, που θα ανταποκριθεί

στις λαϊκές προσδοκίες, με ένα πρόγραμμα σοσιαλιστικής διεξοδου από την κρίση, θα προκύψει με την ανατροπή του αστικού καθεστώτος, την ρήξη με τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό της ΕΕ, με την νίκη της εργατικής εξουσίας που δεν θα μείνει στον εθνικό απομονωτισμό αλλά θα συνενωθεί σε κοινό επαναστατικό αγώνα με τις εργατικές και λαϊκές μάζες της Ευρώπης για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Μέχρι αυτή την στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές δεν υπάρχει ακόμα τελική απάντηση στις προτάσεις του ΕΕΚ. Σε κάθε περίπτωση θα παλέψουμε, με κάθε μέσο, για να προβάλλουμε την επαναστατική μας προοπτική και πολιτική.

*Σάββας Μιχαήλ
23 Μαΐου 2012*

Η Θεωρία της διαρκούς επανάστασης σήμερα

Συνέχεια από τη σελίδα 11

Αν ο 20ος αιώνας ξεκίνησε με τη Ρώσικη επα­νάσταση του 1905, προ­λού­διο της Σοσιαλιστικής Επα­νάστασης του 1917 κι αρχή της παγκόσμιας επανάστασης (που όμως μολοκαρίστηκε με τις ήττες, την απομόνωση και τον εκφυλισμό της ρωσικής επανάστασης), η Αραβική Επα­νάσταση του 2011 είναι η πρώτη πράξη της παρούσας παγκόσμιας επαναστατικής διαδικασίας.

Το αραβικό έθνος, με μεγάλη προσφορά στην παγκόσμια ιστορία, για ιστορικούς λόγους έμεινε πίσω. Η ανάπτυξη του καπιταλισμού στη Δύση και η αποικιοκρατία εμπόδισαν την ιστορική ανάπτυξη της Αραβίας, που με το τέλος της Οθωμανικής αυτοκρατορίας την τεμάχισαν τραβώντας γραμμές με το χάρακα πάνω στο χάρτη. Η αποικιοκρατία διατήρησε τα αρχέγονα συστή­ματα φυλών και πατριών υπό τους σείρηδες και χρωμιένους από τους άγγλους βασιλιάδες. Η απόκτηση τυπικής ανεξαρτησίας μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο δεν έλυσε το ζήτημα της ιστορικής καθυστέρησης αυτών των χωρών. Η ντόπια μπουρζουαζία ήταν πολύ αδύναμη και πολύ συντηρητική για να συγκρουστεί με τους ιμπεριαλιστές και τους τοπικούς τοποτηρητές τους. Οι εκπορευόμενες από το στρατό επαναστάσεις των Νασηριζών, Μπασαϊκίων κλπ, στις δεκαετίες του '50 και '60 δεν στάθηκαν ικανές να βγάλουν τις χώρες από την υποανάπτυξη και τις αρχέγονες σχέσεις· αντί για δημοκρατία σύ­ντομα θα εξελιχθούν σε τυραννικά καθεστώτα χωρίς εστεμμένους μονάρχες.

Οι μεγάλοι κλυδωνισμοί από την ανάπτυξη της παγκόσμιας κρίσης θα υπονομεύσουν τα θε­μέλια αυτών των καθεστώτων και θα πυροδοτή­σουν την επανάσταση.

Αλλά πρόκειται για επαναστατική διαδικα­σία και όχι για ένα μονόπρακτο έργο. Έχουμε και βίαιη κρατική και το συνδιασμό της καταστολής με μια ελεγχόμενη σπιτική κοινοβουλευ­τική δημοκρατία, που είναι αδύνατο να ευδοκι­μήσει, και συγχρόνως ιμπεριαλιστικές στρατιω­τικές επεμβάσεις.

Η διαρκής επανάσταση όπως την προσδιόρι­σε ο Τρότσκι διεξάγεται στην Αραβική περιοχή έστω κι αν οι πρωταγωνιστές της δεν έχουν επί­γνωση.

Ακόμη είμαστε στα πρώτα στάδια της επα­ναστατικής διαδικασίας, γίνονται προσπάθειες να σθούν τις επαναστάσεις στο άρμα του ιμπερια­λισμού, τώρα μέσω αστικής δημοκρατίας. Αν θέ­λοιμε να χαρακτηρίσουμε τις επαναστάσεις που ξεσπούν στην Αραβία, μπορούμε να πούμε ότι εί­ναι ένας συνδυασμός σύγχρονων και μη σύγχρο­νων αντιφάσεων· ένας συνδυασμός του παρελθόν­τος και του παρόντος, της Γαλλικής επανάστα­σης με την Παρισινή Κομμούνια και τον Ρωσικό Οκτώβρη. Η Αραβική επανάσταση είναι Διαρκής με την έννοια του Μαρξ και του Τρότσκι. Είτε η εργατική τάξη θα γίνει ικανή να διεκδικήσει και να κατακτήσει την εξουσία, σε συμμαχία με τα μ­ικροαστικά τμήματα της αγροτιάς και του εργαζό­μενου λαού είτε η ντόπια μπουρζουαζία, η κρατι­κή γραφειοκρατία και ο ιμπεριαλισμός θα πνί­ξουν στο αίμα τις επαναστατημένες μάζες. Το μέλλον θα κριθεί στο πεδίο της ταξικής πάλης, και ο αποφασιστικός παράγοντας είναι η ικανό­τητα της επαναστατικής πρωτοπορίας να οικοδο­μήσει επαναστατικά μαρξιστικά κόμματα – τμή­ματα ενός διεθνούς και διεθνιστικού κινήματος

Αυτό που είναι φανερό επίσης μέσα από τα στοιχεία είναι ο γρήγορος ρυθμός της αύξησης των ανέργων σε επίπεδα που δεν είναι ελέγξιμα από τα αστικά κράτη

Το κίνημα των αγανακτισμένων έκλεισε ένα χρόνο

➤ ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η Puerta de Sol, εκεί που πριν ένα χρόνο γεννή­θηκε το κίνημα 15Μ, έγινε και πάλι, το Σάββα­το 12 Μαΐου του 2012, η κεντρική σκηνή μιας παγκόσμιας διαμαρτυρίας. Ένα μωσαϊκό από συνθήματα και διαδηλώσεις σε 1000 πόλεις του κόσμου, σε 82 χώρες, με γενικά αιτήματα ενάντια στον καπι­ταλισμό και την οικονομική αδικία που γεννά.

Παρά τα άπιστευτα μέτρα ασφαλείας και τους δεκάδες χι­λιάδες αστυνομικούς, οι Ισπανοί “αγανακτισμένοι” διαδήλω­σαν στους δρόμους της Βαρκελώνης, της Βαλένθια και σ΄ άλλες 78 πόλεις, ενώ στην πρωτεύουσα Μαδρίτη πλημμύρισαν την εμβληματική Puerta de Sol. Ακουστήκαν ακόμα μια φορά τα γνωστά συνθήματα «το αποκαλούν δημοκρατία αλλά δεν εί­ναι», «λάος ενωμένος ποτέ νικημένος» και «λαέ ξύπνα, η οίε­στα τελείωσε» και άλλα, ενάντια στις περικοπές στην εκπαί­δευση και τη δημόσια υγεία και κατά της μεταρρύθμισης των εργασιακών σχέσεων που επιβάλλει η κυβέρνηση Ραχόι. Επει­σόδια ξεκίνησαν όταν οι Ισπανικές αρχές επικείμεναν να δια­λύσουν την συγκέντρωση των 500.000 ατόμων, μιας και είχαν ανακονώσει ότι η διαδήλωση θα τελείωσε στις 10 το βράδυ.

Στο **Λονδίνο**, εκατοντάδες διαδηλωτές συγκεντρώθη­καν μπροστά από τον καθεδρικό ναό του Αγίου Παύλου, όπου πριν από ένα χρόνο οι «Αγανακτισμένοι» καθιέρωσαν ένα στρατόπεδο διαμαρτυρίας που εκκενώθηκε από την αστυνομία της πόλης ένα μήνα αργότερα.

Στη **Λισαβόνα**, περίπου 20.000 Πορτογάλοι, κυρίως άνεργοι νέοι διαμαρτυρήθηκαν στους δρόμους, φωνάζοντας συνθήματα κατά του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου (ΔΝΤ), της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (ΕΚΤ) και της Ευρωπαϊκής Επιτροπής (ΕΕ). Κατά τη διάρκεια της κινητο­ποίησης τους, τάχθηκαν κατά της “επιβολής” των οργάνων αυτών, που τοακίζουν με τα... σωτήρια μέτρα τους, την Πορ­τογαλία και την Ελλάδα.

ΕΚΑΤΟΝΤΑΔΕΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΕΡΓΟΙ ΣΕ ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Εκατοντάδες εκατομμύρια είναι οι καταγεγραμμένοι άνεργοι σε όλο τον κόσμο. Όσο δε για την ανεργία της νεολαίας, κυρίως σε περιπτώσεις όπως της Ελλάδας και της Ισπανίας, έχει μετα­τραπεί από εξαίρεση ο κανόνας στην αγο­ρά εργασίας του καπιταλισμού.

Οι τελευταίες εκθέσεις του Διεθνή Οργανισμού Εργασίας είναι χαρακτηρι­στικές: η μεγάλη αύξηση της ανεργίας πα­γκόσμια του τελευταίου μήνες έχει ιδιαι­τέρτα καταστροφικές συνέπειες στη νεο­λαία. Από τους περίπου 202 εκατομμύρια επίσημα άνεργους (στην πραγματικότητα πολύ περισσότερους) πάνω από 75 εκατ. είναι οι άνεργοι ηλικίας 15 έως 24 ετών, το 40% δηλαδή. Σύμφωνα με την έκθεση η ανεργία της νεολαίας είναι χειρότερη στις «ανεπτυγμένες χώρες» καθώς αναμένεται να φθάσει στο 18%.

Αυτό που είναι φανερό επίσης μέσα από τα στοιχεία είναι ο γρήγορος ρυθμός της αύξησης των ανέργων σε επίπεδα που δεν είναι ελέγξιμα από τα αστικά κράτη

και τις καπιταλιστικές Κυβερνήσεις. Έτσι, όπως αναφέρεται στην έκθεση μόλις σε μία χρονιά από το 2011, στις αρχές του 2012, η ανεργία έχει ήδη ξεπεραστεί κατά 6 εκα­τομμύρια ανθρώπους, παρουσιάζοντας αυ­ξητικές τάσεις που δεν πρόκειται να στα­ματήσουν «πριν το 2016» και βλέπουμε...

Όταν ο οργανισμός «συμβουλευτές» τις καπιταλιστικές Κυβερνήσεις να πε­ριορίσουν τα «μέτρα λιτότητας» δείχνει την αδυναμία συνολικά του καπιταλι­σμού να προσφέρει κάποια λύση ή έστω μια περιορισμό της ανεργίας σ αυτή τη φάση της παγκόσμιας κρίσης. Στις ΗΠΑ οη της άρχουσα τάξη δεν πήρε τόσο σκληρά μέτρα λιτότητας όσο στην Ευρώ­πη, δεν αποφεύχθηκε η αδιάκοπη αύξη­ση της ανεργίας όλα αυτά τα χρόνια. Ού­τε η παρέμβαση της «Ευρωπαϊκής Τρά­πεζας Επενδύσεων» σε συνθήκες οξύνο­μενης κρίσης του χρέους είναι δυνατή.

Αν και η ανεργία της νεολαίας είναι η πιο βέβαιη ένδειξη της επιθανάτιας πα­ρακμής του παγκόσμιου καπιταλισμού, η

ΣΙΚΑΓΟ:

Διαδηλώσεις ενάντια στο ΝΑΤΟ

Χιλιάδες αντιπολεμικοί διαδηλωτές συμμετείχαν σε πορεία διαμαρτυρίας στους δρόμους του Σι­κάγο την Κυριακή, όπου άρχισε η σύνοδος κορυφής του ΝΑΤΟ.

Η διαδήλωση της Κυριακής ήταν κατά μεγάλο μέρος ειρηνική, μέχρι το τέλος, όταν ορισμένοι δια­δηλωτές προσπάθησαν να διαπεράσουν την γραμμή της αστυνομίας που τους απαγόρευε να πλησιά­σουν στο συνεδριακό κέντρο όπου πραγματοποιεί­ται η σύνοδος κορυφής. Ορισμένοι διαδηλωτές αρ­νήθηκαν να υπακούσουν στις διαταγές της αστυνο­μίας για να διαλυθούν μετά την ολοκλήρωση της πο­ρείας τους, με αποτέλεσμα να σημειωθούν συ­γκρούσεις, όταν οι διαδηλωτές άρχισαν να πετούν μπουκάλια και άλλα αντικείμενα εναντίον των αστυ­νομικών. Η αστυνομία χρησιμοποίησε τα γκλόμπ της και απέσυρε δια της βίας διαδηλωτές από τη περιο­χή, ενώ σημειώθηκαν και ορισμένες συλλήψεις.

Παρόμοιες αλλά μικρότερες διαδηλώσεις είχαν πραγματοποιηθεί και τις προηγούμενες δύο μέρες στο Σικάγο. Η αστυνομία συνέλαβε δύο άνδρες με την κατηγορία ότι σχεδίαζαν να εκτοξεύσουν βόμβες μολύτωφ στη διάρκεια της συνόδου.

Στην **Βουδαπέστη**, σχεδόν 1.000.000 κόσμου διαδήλωσε ενάν­τια στην οικονομική πολιτική της κυβέρνησης και τις φορολογικές αυξήσεις που έκανε για να μειώ­σει το δημοσιονομικό έλλειμμα της χώρας.

Στις **Βρυξέλλες**, 700 άτομα διαδήλωσαν έξω από την έδρα πολλών κρηματοοποιωτικών ιδρυ­μάτων όπως η Εθνική Τράπεζα του Βελγίου, καταγγέλλοντας την πολιτική της Ε.Ε. για την μετακύ­λιση της παγκόσμιας οικονομικής κρίσης στις πλάτες των εργαζό­μενων.

Στην **Ιταλία** δεκάδες χιλιάδες αγανακτισμένοι διαδήλωσαν για την βαθιά οικονομική κρίση της χώρας.

Στο **Ισραήλ**, εκατοντάδες άν­θρωποι διαδήλωσαν στο Τελ Αβίβ προς την πλατεία Ράμπιν και σε άλλες πόλεις, όπου κατήγγειλαν το υψηλό κόστος διαβίωσης, ζη­τώντας κοινωνικές βελτιώσεις, με συνθήματα όπως «η χώρα να περιέλθει στους πολίτες».

Οι κινητοποιήσεις των αγανα­κτισμένων, στην πρώτη επέτειο του κινήματος, σε όλα τα μήκη και τα πλάτη του κόσμου, από την ‘γε­ρασμένη’ Ευρώπη, ως την Αμερι­κή και τις ταχυ-αναπτυσσόμενες χώρες των BRIC (Βραζιλία, Ρω­σία, Ινδία και Κίνα) δείχνει πως ένας νέος αέρας έχει αρχίσει να πνέει στον κόσμο. Ένας αέρας που δυναμώνει από την παγκό­σμια κρίση του καπιταλισμού και απειλεί να γίνει θύελλα για να σα­ρώσει το εκμεταλλευτικό και πα­ρρηκρασμένο σύστημα μισθωτής δουλείας.

Ράνια Μπ.

ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ - ΚΕΡΔΗ — ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΑ ΠΟΡΝΟ —

Το Λος Άντζελες είναι μια από τις πόλεις όπου ζουν πολλοί γνωστοί σταρ του Χόλυγουντ. Επίσης εκεί γυρίζονται πολλές από τις γνωστές ταινίες ή σή­ριαλ, που βλέπουμε. Εκείνο όμως που δεν είναι τόσο γνωστό είναι ότι αποτελεί και το κέντρο της βιομηχανίας πορνό, με 200 εταιρείες παραγωγής, 1400 τουλάχι­στον «ερμηνευτές» και μερικές χιλιάδες άλλους εργαζόμενους. Επίσης στο Λας Βέγκας πραγματοποιείται και ένα ανάλο­γο ετήσιο συνέδριο.

Σύμφωνα με έρευνες η συντριπτική πλειοψηφία των «ερμηνευτών» είναι άντρες και γυναίκες χωρίς εκπαίδευση από 18 έως 21 ετών. Το «ελκυστικό» στην όλη ιστορία είναι φυσικά ο «μισθός» που ξεκινά από 200 δολάρια για τα «απλά» πράγματα (στοματικό) έως 2.000 για πιο «πολύπλοκα» πράγματα (συμμετοχή τριών τεσσάρων ατόμων σε μια «σκηνή», βίαιες «ερωτικές» σκηνές κ.λ.π.). Ση­μαντικό μέρος αυτών των χρημάτων πηγαί­νουν σε ναρκωτικά. Σύμφωνα με την πρώην πορνοστάρ Σέλεϋ Λούμπεν, που έχει ιδρύσει μια φιλανθρωπική οργάνω­ση για τη βοήθεια «ερμηνευτών» που προσπαθούν να ξεφύγουν από την βιο­μηχανία πορνό: «χωρίς αυτά (τα ναρκω­τικά) δεν μπορείς να αντέξεις την κακο­ποίηση που περιλαμβάνει αυτή η δου­λειά. Πολλοί τύποι σε χτυπάνε στο πρό­σωπο, σε καταστρέφουν, δεν τελειώνει ποτέ (η κακοποίηση). Πέρα από τον εθι­σμό στα ναρκωτικά ένα άλλο «καλό» εί­ναι οι σεξουαλικά μεταδιδόμενες ασθέ­νεις. Μόνο κάποιοι «ερμηνευτές» κατα­λήγουν να πεθάνουν από AIDS αλλά οι περισσότεροι γνωρίζουν από πολύ κοντά τον έρπη και άλλα σεξουαλικά μεταδιδό­μενα νοσήματα.

Το πορνό έχει μετατραπεί σήμερα ή μάλλον εδώ και μια τουλάχιστον δεκαετία σε μια από τις πιο προσοδοφόρες επιχει­ρήσεις για τον καπιταλισμό. Τα παγκό­σμια έσοδα της βιομηχανίας πορνό για το 2006 έφθασαν τα 97 δις. δολάρια. Στις Ηνωμένες Πολιτείες τα έσοδα από το 1972 ως το 2006 έχουν σχεδόν χλιοδι­πλασιαστεί, από 7 εκατομμύρια δολάρια στα 13 δις. δολάρια. Η επέκταση της αγοράς μέσω του διαδικτύου έχει προκα­λέσει φυσικά μια τεράστια ανάπτυξη μέ­σω μιας σειράς μέσων, DVD, συνδρομη­τική τηλεόραση, ταινίες, περιοδικά, εφη­μερίδες. Γενικά κέρδος να΄ ναι και από όπου και να΄ ναι.

Με την ανάπτυξη και τα κέρδη όμως έρχεται και η πολιτική επιρροή. Όπως και οι υπόλοιποι καπιταλιστές και οι επιχειρη­ματίες στη βιομηχανία πορνό πληρώνουν ομάδες λόμπι και πολιτικών για την προ­ώθηση των συμφερόντων τους. Μια τέ­τοια οργάνωση με τίτλο Συμμαχία για τον Ελεύθερο Λόγο εκπροσωπεί 900 εταιρεί-

ες. Επικεφαλής αυτής της οργάνωσης εί­ναι κάποιος Μπιλ Λάιον που υποστηρίζει ότι, συνώνυμο με τον ελεύθερο λόγο, εί­ναι η κυκλοφορία και διανομή πορνό. Άλλωστε γιατί να μην το κάνει όταν δίνει «δουλειά» σε 12.000 άτομα και φόρους 36 εκατομμυρίων ετησίως μόνο στην Κα­λιφόρνια.

Από την άλλη οι αντίπαλοι της βιομη­χανίας πορνό δεν έχουν τα ίδια κίνητρα και ξεκινούν πολλές φορές από διαμετρι­κά αντίθετες πολιτικές πλευρές. Πολλοί, για να μην πω οι περισσότεροι στις Η.Π.Α. καταδικάζουν το πορνό για λό­γους θρησκευτικής...ηθικής και προέρ­χονται από την άκρα δεξιά. Οι ίδιοι βε­βαια υποστηρίζουν και αστούς, ακροδεξι­ούς πολιτικούς, που είναι απόλυτα συ­νδεδεμένοι με τα καπιταλιστικά συμφέρο­ντα και ενάντιοι σε κάθε περιορισμό στην «επιχειρηματικότητα» και την «κερδοφο­ρία», συμπεριλαμβανομένου φυσικά και της βιομηχανίας πορνό. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο οι επιχειρηματίες της βιομηχα­νίας πορνό χρησιμοποιούν τους χριστιανούς φονταμενταλιστές και την καμπάνια ενάντια τους για να παρουσιάσουν όλους τους πολέμιους της εν λόγω βιομηχανίας ως πουριτανούς και αδαείς, κάτι που φυ­σικά δεν ισχύει. Κάποιοι μπορεί να είναι εναντίον της βιομηχανίας πορνό, να βλέ­πει το σεξ ξεκάθαρα ως πηγή ευχαρίστη­σης και απόλαυσης και όχι κέρδους και αυτοί οι άνθρωποι συνήθως ξεκινούν από μια τελείως διαφορετική πολιτική βάση από αυτή των ακροδεξιών φονταμενταλι­στών χριστιανών.

Πέρα από τα βάσανα και τις ταλαιπω­ρίες που προκαλεί η βιομηχανία πορνό στους «ερμηνευτές» της, που αναφέρα­με πιο πάνω, έχει επίσης και αποκτηνωτι­κές επιπτώσεις, στους άνδρες κυρίως «καταναλωτές» της. Με διάφορες μελέ­τες που κατά καιρούς έχουν δει το φως της δημοσιότητας εκτιμάται ότι η βιομη­χανία πορνό παραποιεί την αντίληψη των ανδρών για τις γυναίκες και υπονομεύει την ικανότητα τους να εμπλακούν σε μια ικανοποιητική σχέση. Ιδιαίτερα κατα­στροφικές είναι οι επιπτώσεις που έχει στους εφήβους καθώς αυτοί είναι κυ­ρίως που παρακολουθούν διαδικτυακό πορνό. Μάλιστα ο μέσος όρος των εφή­βων, π.χ. στην Αμερική, που κατεβάζουν πορνό από το διαδίκτυο είναι πια 11 ετών. Αφού πολλοί «καταναλωτές», «αναισθητοποιούνται» με τις πιο ήπιες μορ­φές πορνό, αρκετοί προχωρούν σε πιο ακραίες εκδοχές για να διατηρήσουν το ίδιο επίπεδο σεξουαλικής διέγερσης. Μέσα σε αυτά τα πλαίσια η πορεία του κέρδους να επεκτείνεται και να διατη­ρεί και να αυξάνει τα ποσοστά των κερ­δών του «ωθεί» τους επιχειρηματίες στην εν λόγω βιομηχανία να καταρρίπτουν κά­θε ταμπού, όριο και φραγμό και να «ανοί­

γουν» νέες αγορές. Έτσι το πορνό γίνε­ται βίαιο, ακραίο, προσβλητικό και βά­ναυσο (απεικόνιση ψεύτικων βιασμών, σκηνές με μεθυσμένες γυναίκες ή γυναί­κες που τις δέρνουν, γυναίκες ντυμένες ως παιδιά, έφηβοι κ.λ.π.)

Ένας τέτοιος «φραγμός» είναι η μη χρήση παιδιών στη βιομηχανία πορνό. Πρόκειται όμως για ένα πολύ ασθενικό φραγμό που «καταλύεται» έμμεσα πολύ εύκολα. Πολλές πια εταιρείες χρησιμο­ποιούν ενήλικες κοπέλες που «μοιάζουν με παιδιά». Οι εταιρείες αναγκάζουν ενήλικες κοπέλες να φορούν παιδικά ρούχα, να κρατάνε γλειφιτζούρια και να φοράνε σιδεράκια κατά τη διάρκεια της «ερωτικής» πράξης. Νομικά και αυτοί οι «επιχειρηματίες» δεν παραβιάζουν το νόμο, δεν χρησιμοποιούν παιδιά ή εφή­βους, στην πραγματικότητα με αυτές τις «φαντασιώσεις» τους υποκινούν να κά­νουν ακριβώς αυτό. Σήμερα ο καπιταλι­σμός προσπαθεί ολοένα και περισσότε­ρο να μετατρέψει το πορνό σε κάτι το κοινωνικά αποδεκτό κοινωνικά και πολι­τιστικά, ως το απόγειο της γυναικειάς χειραφέτησης.

Αυτό δεν είναι τυχαίο. Η βιομηχανία πορνό δεν είναι πια, μια αμφισβητήσιμη επιχείρηση, στα περιθώρια του επιχειρη­ματικού κόσμου. Αξιοσέβαστες και γνω­στές επιχειρήσεις και εταιρείες και πο­λυεθνικές έχουν ενωθεί ή συγχωνευτεί με τη βιομηχανία πορνό και έχουν επενδύσει εκεί σε μεγάλο βαθμό βλέποντας τα με­γάλα ποσοστά κέρδους. Πολλά από τα Μ.Μ.Ε. και εταιρείες τηλεπικοινωνιών βα­σιζονται στα κέρδη από το βιομηχανία του πορνό. Έχουν δημιουργήσει θυγα­τρικές και συνδρομητικά κανάλια που προσφέρουν κανάλια μόνο με πορνό. Έτσι λοιπόν πάνω από το 95% των νέων ταινιών στο Χόλυγουντ είναι «ταινίες» για ενήλικες. Πολλές μεγάλες αλυσίδες ξε­νοδοχείων βγάζουν το 70% των κερδών τους με ταινίες πορνό που ενοικιάζουν στους πελάτες των δωματίων. Επίσης το πιο προσοδοφόρο τμήμα μεγάλης εται­ρείας κατασκευής λάστιχων και αυτοκι­νήτων δεν είναι πια τα αυτοκίνητα ή τα λάστιχα αλλά τα συνδρομητικά κανάλια EchoStar και DirectTV, που μεταξύ άλλων έχουν και κανάλια πορνό.

Σήμερα με τη βιομηχανία πορνό να έχει μετατραπεί σε αξιοσέβαστη επιχεί­ρηση με τεράστια κέρδη, κάθε εναντίω­ση σε αυτήν αμφισβητεί από πολλές απόψεις τα συμφέροντα του κεφαλαίου και του καπιταλισμού ως όλο. Ο μόνος τρόπος για την από-εμπορευματοποίη­ση και εξανθρωπισμού του σεξ και του έρωτα δεν είναι μικρές μεταρρυθμίσει που δεν θα έχουν κανένα αποτέλεσμα αλλά είτε το θέλουμε είτε όχι η ανατρο­πή του ίδιου του καπιταλισμού και της «κερδοφορίας» του.

[ΟΣΒΑΛΝΤΟ ΚΟΤΖΙΟΛΑ]

Σεμινάριο πάνω στο Φασισμό με μια Συγκριτική Προοπτική –Πανεπιστήμιο Τζαντβαπούρ – Καλκούτα, Ινδία, 2009. Ο Osvalto Cogliolla είναι Αργεντίνος μαρξιστής, μέλος του Partido Obrero, και καθηγητής Σύγχρονης Ιστορίας στο Πανεπιστήμιο του Σάο Πάολο της Βραζιλίας

Μέρος 2ο

Με το θάνατο του Χίντενμπουργκ, ο Χίτλερ άρχισε να ενισχύει αυτές τις εξουσίες μαζί με τις αρμοδιότητες της Καγκελαρίας. Οι απειρόστες εξουσίες, που επέτρεπαν την παραβίαση του Συντάγματος, ανανεώθηκαν τον 1934 και το 1937: ο όρκος πίστης στον Φύρερ έγινε υποχρεωτικός για όλους τους δημόσιους υπαλλήλους, συμπεριλαμβανομένων και των υπουργών. Στη συνέχεια οι *Landtag* (Συνελεύσεις) και τα *Reichrat* (συμβούλια του Ράιχ) καταργήθηκαν: ο νόμος της Gleichhaltung συνδύασε τους νόμους των κρατιδίων με του Ράιχ, οι *Staatshalter* αντικατέστησαν τις κυβερνήσεις των *Länder* (κρατιδίων), οι δήμαρχοι διορίζονται από την εκτελεστική εξουσία και ο ίδιος κανόνας ίσχυε και για τους δημάρχους των πόλεων. Το NSDAP ως κόμμα, επίσης είχε συγκεντρωτική οργάνωση: 32 *Gaulein* (περιφέρειες), με επικεφαλής έναν *Gauleiter* [*Γκαουλνίτερ*], που διοικούσαν σε κύκλους, ομάδες, πυρήνες και μπλοκ. Αναπτύχθηκαν και παράλληλες οργανώσεις, όπως η *Hitlerjugend* (χιτλερική νεολαία), οι ενώσεις φοιτητών, δασκάλων, δικηγόρων. Τα SA σχεδόν καταστράφηκαν μετά τη «νύχτα των μεγάλων μαχαλιών» (Ιούνιος του 1934), όπου ο Χίτλερ δολοφόνησε τους ηγέτες τους, συμπεριλαμβανομένου και του Ερνστ Ρεμ. Ως αντάλλαγμα ενέκρινε προνόμια στα SS, των οποίων επικεφαλής ήταν ο Χίμλερ, αρχικά απλά υποαποστράτακας του Χίτλερ: 200.000 άνδρες το 1936, με μονάδες «εσωτερικής αποστολής» (στα στρατόπεδα συγκέντρωσης) και ελίτ στρατιωτικές μονάδες των *Waffen SS*. Τα SS ήταν ένα ειδικό αστυνομικό σώμα (SD), με επικεφαλής τον Χάιντριτς, που φρόντιζε την αστυνομία του ίδιου του Ράιχ.¹ Η αστυνομία αναδιοργανώθηκε: η αντικατασκοπεία (*Abwehr*) με τον Κανάρις, η ασφάλεια, η

ποινική αστυνομία η κρατική μυστική αστυνομία (*Γκεστάπο*). Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης γεννήθηκαν και αυξήθηκαν πολύ γρήγορα: υπήρχαν «μονάχα» 50 υπό τον έλεγχο των SA αλλά στα χέρια των SS αυξήθηκαν στα 100 το 1943, κάτι που γιορτάστηκε με τρία στρατόπεδα από εκείνη την εποχή: Νταχάου, Μπούχβαλντ και Sachsenhausen. Είχαν ένα εκατομμύριο φυλακισμένους (αρχικά πολιτικούς αντιπάλους, αλλά σύντομα και Εβραίους, Τσιγγάνους, ομοφυλόφιλους...) υπό τις διαταγές των Κάπος. Απίστευτο γεγονός: τα στρατόπεδα πρόσφεραν μια τεράστια ελεύθερη εργατική δύναμη για τη μεγάλη ιδιωτική βιομηχανία (Krupp, Mercedes Benz, Volkswagen, Thyssen). Η εργασία ενός ατόμου κόστιζε 70 λεπτά την ημέρα και παρήγαγε έξι μάζκα (το μέσο ποσοστό του κέρδους και η συσσώρευση κεφαλαίου αυξήθηκε λοιπόν γεωμετρικά)... Η δικαιοσύνη έχασε κάθε αυτονομία και αντικαταστάθηκε από τα «λαϊκά δικαστήρια». Ο υπουργός προπαγάνδας (Γκέμπελς) ήλεγχε τα Μ.Μ.Ε., την έκδοση βιβλίων, το ραδιόφωνο, τον κινηματογράφο, τομείς που είχαν να κάνουν με τη μαζική «κάθαρση». Οι «δημιουργοί» και οι δημοσιογράφοι λάμβαναν ακριβείς οδηγίες: οι βιβλιοθήκες υπέστησαν επιδρομές [*razzias*] (20.000 σχεδόν καταστράφηκαν μετά τη «νύχτα των μεγάλων μαχαλιών» τον 1933). Υπήρχε επίσης και μια Δαντική «εκαθαριστική δίωξη» στην εκπαίδευση: ρατσισμός, αναθεώρηση των σχολικών κειμένων και εγχειριδίων, οδηγίες για μαθητές, φοιτητές, και καθηγητές στους οργανισμούς. Οι ορλε, αρχικά απλά υποαποστράτακας του Χίτλερ: 200.000 άνδρες το 1936, με μονάδες «εσωτερικής αποστολής» (στα στρατόπεδα συγκέντρωσης) και ελίτ στρατιωτικές μονάδες των *Waffen SS*. Τα SS ήταν ένα ειδικό αστυνομικό σώμα (SD), με επικεφαλής τον Χάιντριτς, που φρόντιζε την αστυνομία του ίδιου του Ράιχ.¹ Η αστυνομία αναδιοργανώθηκε: η αντικατασκοπεία (*Abwehr*) με τον Κανάρις, η ασφάλεια, η

Ο ΤΡΟΤΣΚΥ, Η ΑΝΟΔΟΣ ΤΟΥ ΦΑΣΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Ο ΡΟΛΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΛΙΝ

Φασισμός, η βιομηχανία του πολέμου

την εθνική οργάνωση της εργασίας». Το «Μέτωπο» διαιδρέθηκε σε 22 ομάδες. Τα συνδικάτα έπρεπε να γίνουν τα εργαλεία της κοινωνικής πολιτικής του καθεστώτος. Οι χώροι εργασίας έπρεπε να εκλέγουν «αντιπροσώπους» από μια λίστα, την οποία υπέβαλλε ο διευθυντής. Οι απεργίες απαγορεύονταν: τα «εργατικά δικαστήρια» άρχισαν να επιβάλλουν κυρώσεις και εισήγαγαν την «Εργατική Θητεία» για ένα χρόνο και για τα δυο φύλα. Ο ελεύθερος χρόνος επίσης οργανωνόταν από την KDF («Δύναμη μέσω της Χαράς»...)² Ο Hjalmar Schacht, ο άνθρωπος του μεγάλου κεφαλαίου, διορίστηκε πάλι υπουργός οικονομίας (1934-37): μια δεκαετία πριν είχε την οικονομική ευθύνη της Δημοκρατίας (της Βαϊμάρης) και στη συνέχεια έγινε υπουργός άνευ χαρτοφυλακίου ως το 1943. Υποστήριξε την επανεκκίνηση της παραγωγής με το μπλοκάρισμα του ξένου κεφαλαίου, «την υποκατάσταση των εισαγωγών» και μια βραχυβία πιστωτική πολιτική. Επίσης υποστήριξε την πολιτική δημοσίων έργων μεγάλης κλίμακας, που απορρόφησαν έναν τεράστιο αριθμό ανέργων. Οι μισθοί όμως είχαν πάλι μπλοκαριστεί. Η συγκεντρωτική οργάνωση των κεφαλαίων εννοούσε την μαζική εννοιοκρατία, με το Κράτος να αναλαμβάνει τους μη κερδοφόρους βασικούς τομείς, ειδικά της βιομηχανίας όπλων: ασότα, μετάλλο (*Hermann Goering Werke*). Υπήρχε επίσης μαζική έξοδος προς την ύπαιθρο χάρη σε κίνητρα για αγροτική παραγωγή καθώς και επαναφορά των μισθών στα στρατόπεδα, μισθοί σε είδος, καθώς και προσφορά εργατικής δύναμης (Εργατική Θητεία).

Η παραγωγή αυξήθηκε γρήγορα από ένα δείκτη 100 το 1932 σε 225 το 1939 (διπλασιασμός σε λιγότερο από επτά χρόνια με «ελεγχόμενο πληθωρισμό»). Για τον έλεγχο του, ακολουθήθηκε η αυξανόμενη ζήτηση για την παραγωγή όπλων (περλοούδο στην πραγματικότητα του κατακτητικού [B' Παγκοσμίου] πολέμου).

Οι σύγχρονοι του Τρότσκι εκτίμησαν την ανάλυσή του για την άνοδο του Ναζισμού για την εκπληκτική διαύγεια της και την διέδωσαν σε ευρεία κλίμακα³ αλλά λίγο συνειδητοποιούν ότι αυτή η ανάλυση αποτελεί μέρος ενός γενικότερου θεωρητικού σώματος για την ιστορική εποχή στην οποία αναφερόμαστε, την «εποχή της διαρκούς επανάστασης». Κάθε θεωρία της επανάστασης είναι επίσης μια θεωρία της αντεπανάστασης. Ο Τρότσκι περιέγραψε απλώς τις συνέπειες, για την ανθρώπινη κοινωνία και τον πολιτισμό, του νέου ιμπεριαλιστικού σταδίου του καπιταλισμού, όπως ορίστηκε από τον Λένιν το 1916, όταν ο Πρώτος Παγκόσμιος Πόλεμος ήταν στο απόγειό του, ως μια «εποχή πολέμων και επαναστάσεων», μια «εποχή αντίδρασης σ' όλη της την έκταση». Η σύνθεση του Τρότσκι είχε ως εξής: «...ο πόλεμος [ξέσπασε] μαζί με μια σειρά από σπασμούς, κρίσεις, καταστροφές, επιδημίες και θηριωδίες. Η οικονομική ζωή

Η φρικιαστική «παραγωγή» του Νταχάου

της ανθρωπότητας έφτασε σε αδιέξοδο. Οι ταξικοί ανταγωνισμοί οξύνθηκαν και έγιναν πιο ωμώι. Οι ασφαλιστικές διυλείδες της δημοκρατίας άρχισαν να τινάζονται, η μια μετά την άλλη, στον αέρα. Τα στοιχειώδη ηθικά αξιώματα αποδείχτηκε πως ήταν πιο εύθραυστα από τους δημοκρατικούς θεσμούς και τις ρεφορμιστικές αντιπάτες. Το ψέμα, η σνοκφαντία, η εξαχρείωση, η δωροδοκία, ο καταναγκασμός, ο φόνος, έλαβαν πρωτοφανείς διαστάσεις. Σ' έναν ζαλισμένο και αφελή, όλα αυτά τα εξοργιστικά φαινόμενα φαίνονταν σαν τον προσωρινό αποτέλεσμα του πολέμου. Στην πραγματικότητα αποτελούν εκδηλώσεις της ιμπεριαλιστικής παρακμής. Η σήψη του καπιταλισμού δείχνει τη σήψη της σύγχρονης κοινωνίας μαζί με το δίκαιο και τις ηθικές αρχές της».⁴ Η αντιδραστική «καθεστώτος» του ελεύθερου ανταγωνισμού στο «απόλυτα αντιδραστικό καθεστώς» του μονοπωλίου, στέχησε από την παγκόσμια επέκταση του κεφαλαίου κάθε ίχνος ιστορικής προόδου, με καταστροφικές συνέπειες για τις χώρες που βρίσκονταν πιο πίσω: «Ενώ καταστρέφει τη δημοκρατία στις παλιές μητροπολιτικές χώρες του κεφαλαίου, ο ιμπεριαλισμός εμπόδιζε ταυτόχρονα την άνοδο της δημοκρατίας στις καθυστερημένες χώρες. Το γεγονός ότι στις νέες εποχές, που οξύνθηκαν από τον παγκόσμιο πόλεμο και την γενική κρίση του καπιταλισμού το 1929, ο Τρότσκι έπρεπε να αναπτύξει περαιτέρω τη θεωρία της ανισόμερης ανάπτυξης του καπιταλισμού και όπως την πρώτη φορά που επεξεργάστηκε τη «διαρκή επανάσταση», ήρθε αντιμέτωπος και πάλι με τον Μαξό ο οποίος, σύμφωνα με τον Τρότσκι, «σκιαγράφησε αρκετά μο-

νομερός τη διαδικασία της διάλυσης των ενδιάμεσων τάξεων, ως μια ολοκληρωτική εκπολεμού. Με τη ληλασία του φυσικού πλούτου των καθυστερημένων χωρών και με τον σκόπιμο περιορισμό της ανεξάρτητης βιομηχανίας ανάπτυξης τους, οι μεγιστάνες τον μονοπωλίων και οι κυβερνήσεις τους παρέχουν ταυτόχρονα οικονομική, πολιτική και στρατιωτική υποστήριξη στις πιο αντιδραστικές, παρασιτικές, ημιφουδαραρχικές ομάδες των νέων εκμεταλλευτών. Η τεχνική συντηρούμενη αγροτική βαρβαρότητα είναι στις μέρες μας η πιο απειλητική μάστιγα της σύγχρονης παγκόσμιας οικονομίας. Ο αγώνας των αποικιακών των καπιταλιστών δείχνει την ανάγκη της σύγχρονης επανανάστασης των προλεταριών για τον έναν ή τον άλλο λόγο, αποδειχθεί αντίκω να ανατρέψει μ' ένα τολμηρό χτύπημα την ξεπερασμένη αστική στον ιμπεριαλισμό, και έτσι ευνθγραμμίζεται με την πάλι του προλεταριάτου στις μητροπόλεις. Οι αποικιακές εξεγέρσεις και οι πόλεμοι με τη σειρά τους κλονίζουν τα θεμέλια του καπιταλιστικού κόσμου περισσότερο από ποτέ και καθιστούν το θάψμα της αναγέννησής του ολοένα και λιγότερο δυνατό».⁵ Για την ανάλυση των πολιτικών συνεπειών της νέας εποχής, που οξύνθηκαν από τον παγκόσμιο πόλεμο και την γενική κρίση του καπιταλισμού το 1929, ο Τρότσκι έπρεπε να αναπτύξει περαιτέρω τη θεωρία της ανισόμερης ανάπτυξης του καπιταλισμού και όπως την πρώτη φορά που επεξεργάστηκε τη «διαρκή επανάσταση», ήρθε αντιμέτωπος και πάλι με τον Μαξό ο οποίος, σύμφωνα με τον Τρότσκι, «σκιαγράφησε αρκετά μο-

καριέρας, ο Χίτλερ ξεχώρισε ίσως μόνο επειδή είχε ισχυρότερο ταμπραμέντο, δυνατώτερη φωνή, βεβαιώτερη για τον εαυτό της διανοητική μετριότητα. Δεν πρόσφερε στο κίνημα κανένα άλλο πρόγραμμα, εκτός από τη χώρα υπήρχαν πολλοί άνθρωποι κατεστραμμένοι, ναναγοισμένοι, με ουλές και νέους μώλωπες. Καθένας τους ήθελε να χτυπήσει τη γροθιά του πάνω στο τραπέζι. Ο Χίτλερ ήξερε να το κάνει καλύτερα από τους άλλους. Είναι αλήθεια, δεν ήξερε πώς να γιατρέψει το κακό. Αλλά οι κριτικές πρωτοτυπία του νέου είδους αντεπανάστασης το 1932: Ο φασισμός «σπίνει στα πόδια τους εκείνες τις τάξεις που βρίσκονταν αμέσως πάνω από το προλεταριάτο και που τρέμουν ότι θ' αναγκαστούν να βρεθούν στις γραμμές του, τις οργανώνει και τις στρατιωτικοποιεί με πειθαρχημένες σκέψεις, η άγνοια συνδυασμένη με φανταστικά διαβάσματα - όλα αυτά τα μείον μετατρέπεται σε υπνάκο...» Ο φασισμός ανέβασε στην πολιτική το βούρκο της κοινωνίας. Όχι μόνο στα σπίατα των χωρικών αλλά και στους ουρανοξύστες των πόλεων, πλάι στον εικοστό αιώνα, ζούνε ακόμα σημερα ο δέκατος και ο δέκατος τρίτος αιώνας».¹³ Τα τελικά, η καπιταλιστική αντίσταση που θα οδηγούσε τον Τρότσκι, σε κάθε περίπτωση, να ανταπευθεί στην Σταλινική πολιτική πριν από τον Ναζιστική εξέγερση αλλά δεν περιοριζόταν σ' αυτό, χάρη στη θεωρητική κατανόηση του φαινομένου. Το γεγονός αυτό ανάγκασε τον Πέρι Αντερσον να δηλώσει με θαυμασμό: «Απομονωμένος πάνω σ' ένα Τουρκικό νησί, έγραφε, με μια ορισμένη απόσταση από τα γεγονότα, μια σειρά κειμένων πάνω στην άνοδο του Ναζισμού στη Γερμανία, ως άλλο από το να μετατρέψει την καταστραμμένη και εξαχρειωμένη μικροαστική τάξη σ' ένα ποινικό και καθιστόν το θάψμα της αναγέννησής του ολοένα και λιγότερο δυνατό».⁶ Ωστόσο, η σχέση «αιτίου και αιτιατού» δεν σημαίνει ότι η Σοσιαλδημοκρατία και ο Ναζισμός ήταν «δίδυμοι», μια ιδέα που χρησιμοποιήθηκε από την Κομμουνιστική Διεθνή ως βάση για τη θεωρία του «σοσιαλφασισμού», αρνούμενη κάθε δυνατότητα προλεταριακής ενότητας και νίκης επί του Ναζιστικού φασισμού. Ενώ τα «Σταλινοποι-

προειδοποιούσε: «Αν ο δρόμος προς τον παράδεισο είναι στρωμένος με καλές προθέσεις, τότε οι λεωφόροι του Τρίτου Ράιχ είναι στρωμένοι με σύμβολα», καθώς «ο κάθε εξοργισμένος μικροαστός δεν θα μπορούσε να γίνει Χίτλερ αλλά ένα ψήγμα Χίτλερ υπάρχει μέσα σε κάθε εξαχρειωμένο μικροαστό».¹⁵ Ο Τρότσκι όχι μόνο προέβλεψε το Ναζισμό στα ουσιαστικά χαρακτηριστικά του και τις χειρότερες συνέπειές του αλλά επίσης τον απομυθοποίησε στην ίδια ανάλυση. Με αυτόν τον τρόπο, ο Τρότσκι όχι μόνο βοήθησε να σωθεί από την ολοκληρωτική χρεοκοπία η Μαρξιστική θεωρία στους «σοκτεινούς καιρούς», όπως ανέφερε ο Πέρι Αντερσον, αλλά ίσως επίσης να έσωσε και τη διαδικασία κοινωνικής σκέψης, από τη βαρβαρότητα που επισφράγιζε τα λίκνα του Δυτικού πολιτισμού.

Συνεχίζεται

Υποσημειώσεις

1. Ian Kershaw, *The Nazi Dictatorship, Problems and Perspectives of Interpretation*, (London, 1985, 4η έκδοση, 2000)
2. Norbert Frei, *Der Führerstaat: Nationalsozialistische Herrschaft 1933 Bis 1945*, Dtv (Το Κράτος του Φύρερ 1933-1945, Oxford, 1993).
3. Charles Bettelheim, *Li'Économie Allemande sous le Nazisme*, Paris, François Maspero, 1971.
4. Έτσι π.χ., τον Ιανουάριο του 1933, στη Βραζιλία, ο Μάριο Πεντροζά μετέφερε και έκδοσε μια συλλογή άρθρων του Τρότσκι που γράφτηκαν την περίοδο του 1931-32 και τα οποία επανεκδόθηκαν το 1979 υπό τον τίτλο *Revolução e Contra-Revolução na Alemanha*, Sao Paulo, Ciências Humanas.
5. Λέον Τρότσκι, *Η Ηθική τους και η Ηθική μας*, Pathfinder Press (NY); 5η έκδοση (1 Ιανουαρίου, 1973).
6. Λέον Τρότσκι, *Ο Μαρξισμός στην Εποχή μας*, εισαγωγή στο βιβλίο *Η Ζωντανή Σκέψη του Καρλ Μαξ*, που βσιάζεται στο Κεφάλαιο: Μια Κριτική της Πολιτικής Οικονομίας, όπως παρουσιάζεται από τον Λέον Τρότσκι, Longmans, 1939
7. Λέον Τρότσκι, *Ενεργήτα Χρόνια από το Κομμουνιστικό Μανιφέστο, The New International [Νέα Υόρκη]*, Τόμος IV No.2, Φεβρουάριος 1938.
8. <http://www.marxists.org/archive/trotsky/germany/1932-ger/next01.htm> Λέον Τρότσκι, *Kai Tōra*: Ζωντανή Σκέψη για το Γερμανικό Προλεταριάτο, Ιανουάριος 1932.
9. Perry Anderson, *Considerations on Western Marxism*, Verso (16 Σεπτεμβρίου, 1976).
10. Λέον Τρότσκι, *Τι Είναι Εθνικοσοσιαλισμός; The Modern Thinker*, Οκτώβριος 1933
11. Λέον Τρότσκι, *Η Ηθική Τους και η Ηθική Μας*, The New International, Τόμος IV No.6, Ιούνιος 1938.
12. Λέον Τρότσκι, *Τι Είναι Εθνικοσοσιαλισμός; The Modern Thinker*, Οκτώβριος 1933

ΔΙΑΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΔΙΩΞΕΙΣ ΑΓΩΝΙΣΤΩΝ ΣΤΗ ΡΩΣΙΑ

Συντρόφισσες και σύντροφοι! Σήμερα, εμείς οι ακτιβιστές των αριστερών οργανώσεων της Ρωσίας, ζητάμε την αλληλεγγύη και την υποστήριξη σας.

Στη Ρωσία βρίσκεται εν εξελίξει, ανοιχτή σύγκρουση μεταξύ του ευρύτερου δημοκρατικού κινήματος και του διεφθαρμένου αυταρχικού ολιγαρχικού καθεστώτος. Οι αρχές έστησαν τα αποτελέσματα των κοινοβουλευτικών αλλά και των προεδρικών εκλογών τον Δεκέμβριο του 2011 και τον Μάρτιο του 2012 αντίστοιχα, ενώ η υπερβολική πίεση που ασκούνταν κατά τη διάρκεια της προεκλογικής εκστρατείας, επέτρεψε μόνο σε λίγους, πιστούς πολιτικούς να λάβουν μέρος τελικά σε αυτές. Η ολοφάνερη καταπάτηση τόσο των ατομικών ελευθεριών όσο και των δημοκρατικών δικαιωμάτων οδήγησαν σε μαζικές διαδηλώσεις. Η αιτία, πέρα από την εξωφρενική εκλογική νοθεία ήταν και η όλο και αυξανόμενη αγανάκτηση και δυσαρέσκεια για το νεοφιλελεύθερο καθεστώς του Πούτιν. Η διαμαρτυρία εξελίχθηκε σε διαδηλώσεις δεκάδων χιλιάδων κόσμου. Η αστυνομία καθώς και οι ειδικές δυνάμεις διέλυσαν τη διαδήλωση που πραγματοποιήθηκε στη Μόσχα την ημέρα πριν από την προεδρική ορκωμοσία.

Μετά τη διάλυση της ειρηνικής διαδήλωσης το καθεστώς στράφηκε προς τους πολιτικούς ηγέτες του κινήματος. Δύο από αυτούς - οι Σεργκέι Ουντάλτσσοφ και Αλεξέι Ναβάλνι-διατρέχουν τον μεγαλύτερο κίνδυνο αυτή τη στιγμή. Σήμερα, βρίσκονται υπό το διοικητική κράτηση με τις κατασκευασμένες κατηγορίες για «οργάνωση μαζικών ταραχών». Ενώ υπάρχει πραγματικός κίνδυνος τα κατασκευασμένα αυτά ποινικά αδικήματα να τους οδηγήσουν σε επιβολή μακρόχρονων ποινών φυλάκισης.

Η καταστολή εναντίον του Σεργκέι Ουντάλτσσοφ θα μπορούσε να έχει τις πιο σοβαρές επιπτώσεις στο αριστερό κίνημα της Ρωσίας, καθώς ο Σεργκέι είναι ένας από τους ηγέτες του Αριστερού Μετώπου, ίσως μία από τις πιο μεγάλες και γνωστές σοσιαλιστικές οργανώσεις της Ρωσίας σήμερα. Στην κυριολεξία ο Ουντάλτσσοφ έγινε το κεντρικό πρόσωπο της πολιτικής διαμαρτυρίας, ενώ η επιρροή που ασκεί είναι εξαιρετικά υψηλή. Για τις αρχές συμβολίζει την απειλή της μαζικής και οργανωμένης εξέγερσης ενάντια στην δικτατορία του μεγάλου κεφαλαίου, και για πολλούς από εμάς το όνομά του είναι το σύμβολο του αγώνα για το δημοκρατικό και κοινωνικό μέλλον της Ρωσίας.

Ο Σεργκέι Ουντάλτσσοφ είναι σε στεγνή απεργία πείνας εδώ και πάνω από μία εβδομάδα. Η υγεία του βρίσκεται σε κίνδυνο, και η ρωσική πολιτική αστυνομία έσπευσε να ασκήσει πίεση στους γιατρούς, εξαναγκάζοντάς τους να του αρνηθούν την νοσοκομειακή περίθαλψη. Στην πραγματικότητα, θέλουν είτε να αποθαρρύνουν ή είτε να σκοτώσουν τον σύντροφό μας. Παράλληλα, σχεδιάζουν να του προσάψουν κι άλλες ψευδείς κατηγορίες καθώς και να κινήσουν αρκετές ποινικές υποθέσεις εναντίον του.

Συντρόφισσες και σύντροφοι! Χρειαζόμαστε την αλληλεγγύη και την υποστήριξη σας! Απευθυνόμαστε στα αριστερά κόμματα και σε οργανώσεις κοινωνικών και πολιτικών ακτιβιστών, και σε όλους όσους ασχολούνται με τον αγώνα για τα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα στη Ρωσία. Οργανώστε διαδηλώσεις στις ρωσικές διπλωματικές αποστολές στη χώρα σας, ζητώντας να σταματήσουν οι αυθαίρετες ενέργειες και η καταστολή εναντίον του Σεργκέι Ουντάλτσσοφ και των υπολοίπων ακτιβιστών στη χώρα μας! Ζητάμε από τους βουλευτές των αριστερών και δημοκρατικών κομμάτων να κάνουν επίσημες δηλώσεις για την υποστήριξη του Σεργκέι Ουντάλτσσοφ. Ζητάμε από οργανώσεις ανθρώπινων δικαιωμάτων να τον αναγνωρίσουν ως κρατούμενο συνείδησης.

Leftfront77@gmail.com
asakhnin@gmail.com

Γ. Αγγ.

Σάββατο 26 Μαΐου 2012
Τηλ. - FAX. 211 7252376
E-mail: eek@ath.forthnet.gr
Κωδικός 3768

Το ΕΕΚ στο Internet στη διεύθυνση: www.eek.gr

■ Ευρωζώνη

Χωρίς διέξοδο ο φαύλος κύκλος πολιτικής και οικονομικής κρίσης

Ενα μόλις 24ωρο μετά την άτυπη σύνοδο κορυφής στις Βρυξέλλες, τα "νέα" ήρθαν και... ξεκαθάρισαν το τοπίο των ευχών με τις οποίες κατέληξαν οι 27 ηγέτες της Ε.Ε.: η Ευρώπη και ειδικά η ευρωζώνη μπαίνει για τα καλά στην ύφεση, με την Γερμανία, την ισχυρότερη οικονομία της, να γνωρίζει την μεγαλύτερη εδώ και ένα περίπου χρόνο πτώση στον δείκτη εμπιστοσύνης επιχειρηματικού κλίματος!

Τα "νέα" αυτά ήρθαν εν μέσω μιας φορτισμένης συζήτησης στις ηγεσίες των 27 για την αναποτελεσματικότητα της επί δεκάετη εφαρμοζόμενης πολιτικής άγριας λιτότητας, με τον διπλό στόχο του κοινωνικού ελέγχου μέσω της φτώχειας και της εξαθλίωσης της ανεργίας.

Τα εκρηκτικά εκλογικά αποτελέσματα στην Ελλάδα, το μαύρισμα της πολιτικής αυτής στο πρόσωπο του Σαρκοζί και η διογκούμενη εκτός Βουλής κοινωνική αντίδραση στην Ισπανία, έχουν αρχίσει να ενισχύουν το στρατόπεδο εκείνων μέσα στην ευρωζώνη που βλέπουν πλέον την γραμμή Μέρκελ να οδηγεί στο αντίθετο πολιτικό αποτέλεσμα και έτσι στην "πολιτική" αποσταθεροποίηση του εγχειρήματος του ευρώ.

Ο φαύλος κύκλος της οικονομικής και πολιτικής κρίσης, από τον οποίο δεν μπορεί να ξεφύγει ο κεντρικός ισχυρός πυρήνας της Ε.Ε., δηλαδή η Ευρωζώνη, τώρα χτυπάει και πάλι "κόκκινο" υποχρεώνοντας Παρίσι και Βερολίνο -παρά τις διαφωνίες τους- να κάνουν "χώρο" για μία νέα σωστική παρέμβαση από την ΕΚΤ, αφήνοντας για τον εαυτό τους χρόνο μέχρι την Σύνοδο Κορυφής του Ιουνίου. Θα είναι η τρίτη φορά που συμβαίνει αυτό, όταν δηλαδή η ΕΚΤ κληθεί και πάλι σε έκτακτη δράση.

- Η πρώτη ήταν όταν έσκασε η περίπτωση της Ελλάδας την άνοιξη του 2010. Τότε η ΕΚΤ αποφάσισε να κάνει το αδιανόητο. Παρά τη σθεναρή αντίθεση της γερμανικής Κυβέρνησης και

της Bundesbank, προχώρησε σε αγορές κρατικών ομολόγων για να στηρίξει τις τιμές των κρατικών ομολόγων δηλαδή την φερεγγυότητα του κρατικού χρέους, παρακάμπτοντας την βασική αρχή του ευρώ.

- Η δεύτερη φορά ήταν και πάλι με αφορμή την Ελλάδα, όταν χρειάστηκε να αναμορφωθεί άρον - άρον ως ανεπαρκής η νέα δανειακή σύμβαση σε συνδυασμό με το επίσης ανήκουστο για την φύση της ΕΚΤ πρόγραμμα αναδιάρθρωσης του ελληνικού χρέους. Τότε η ΕΚΤ -πριν ξεκινήσει το PSI- προχώρησε στην παροχή ενός τρισε. ευρώ σε δύο δόσεις στις ευρωτράπεζες με την μορφή τριετών δανείων και αρνητικό πραγματικό επιτόκιο, για να προλάβει την γενικευμένη αποσταθεροποίηση του ευρωπαϊκού τραπεζικού συστήματος.

- Τώρα και πάλι με αφορμή την κρίση χρέους στην Ελλάδα και το πολιτικό αδιέξοδο, σιωπηρά η διασπασμένη πολιτική ηγεσία της Ευρωζώνης "αφήνει" χώρο στην ΕΚΤ να εμποδίσει την ενδόρηση του ευρώ. Είναι χαρακτηριστικό ότι ενώ για πρώτη φορά στη σύνοδο κορυφής ανοικτά συζητήσαν και για το ευρώ-ομόλογο και για τη δημιουργία ενός ενιαίου κεντρικού οργανισμού διασφάλισης των καταθέσεων και την συγκρότηση ενός κεντρικού φορέα εποπτείας των ευρω-τραπεζών, όλες οι αποφάσεις αφέθηκαν για τον Ιούνιο.

Αντίθετα, η ΕΚΤ υπό τις ευλογίες του Eurogroup και του εύθραυστου πλέον γαλλογερμανικού άξονα έχει συγκροτήσει μία ομάδα εργασίας η οποία ετοιμάζεται να δράσει πυροσβεστικά απέναντι στις συνέπειες υπεραντίδρασης των αγορών σε περίπτωση που το εκλογικό αποτέλεσμα στην Ελλάδα πυροδοτήσει την διάσπαση του ευρώ.

Ένα είναι βέβαιο. Η ΕΚΤ από την φύση της είναι υποχρεωμένη να δρα προληπτικά και όχι εκ των υστέρων πράγμα

που σημαίνει ότι δεν θα περιμένει τα εκλογικά αποτελέσματα στην Ελλάδα και την αντίδραση των αγορών για να καλύψει τα... νώτα του ευρώ, το οποίο στο μεταξύ διολισθαίνει στις διεθνείς αγορές με πρωτοφανή ταχύτητα ακόμα και απέναντι στο "φθηνό" δολάριο.

Τα "έκτακτα" μέτρα που είναι πιθανό να δρομολογηθούν αφορούν σε πολλά μέτωπα. Το βασικό αφορά την κάλυψη των τραπεζών απέναντι στον διαφαινόμενο κίνδυνο μαζικής απόσυρσης καταθέσεων στις χώρες της περιφέρειας, γεγονός που παρατηρήθηκε πέραν της Ελλάδας, στην Ισπανία, την Πορτογαλία και την Ιταλία. Στην κατεύθυνση αυτή τα διαθέσιμα εργαλεία είναι ο ELA, ο μηχανισμός έκτακτης παροχής ρευστότητας που διαθέτουν οι κεντρικές τράπεζες της Ευρωζώνης (με τον ELA η ΤτΕ έχει δώσει στις τράπεζες πάνω από 100 δισ. ευρώ για να καλύψει τις ανάγκες ρευστότητας) και η επανάληψη των LTROs, δηλαδή των δανείων μεσομακροπρόθεσμης ρευστότητας, ίσως και σε μεγαλύτερης διάρκειας δάνεια (πενταετή).

Παράλληλα εξετάζεται η μείωση των επιτοκίων κάτω από το 1%. Ο νέος σχεδιασμός όμως στοχεύει σε μεγαλύτερη συγκεντροποίηση του ευρωσυστήματος με την δημιουργία ενός κεντρικού φορέα (ίσως τον ESM) ο οποίος θα μπορεί να χρηματοδοτεί απ' ευθείας τις τράπεζες αντί να τις δανειοδοτεί μέσω της ευθύνης των κρατών. Αυτό όμως προϋποθέτει απαλλοτρίωση των εξουσιών των εθνικών κεντρικών τραπεζών. Σ' αυτό προς το παρόν διατηρείται η αντίδραση της Γερμανίας όπως και για το ευρώ-ομόλογο, αλλά αυτό όπως παραδέχονται πλέον ακόμα και οικονομικοί σύμβουλοι της Μέρκελ θα εξαρτηθεί από το πόσο ισχυρό θα είναι το τσουνάμι της πίεσης των αγορών στο ευρωσύστημα όταν το "ατύχημα" συμβεί στην Ελλάδα, την Ισπανία ή αλλού στην Ευρωζώνη.